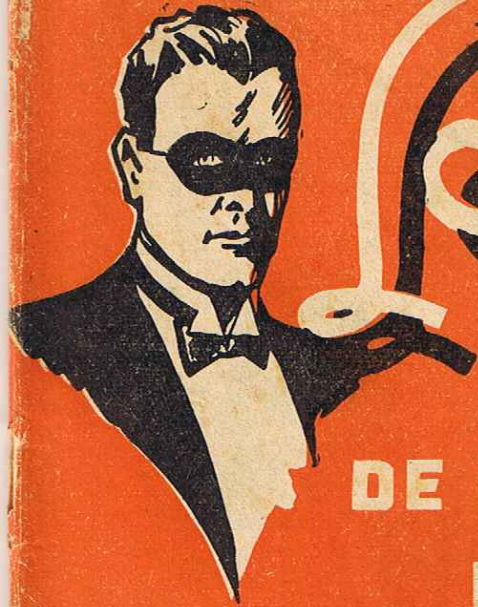

NIEUWE AVONTUREN

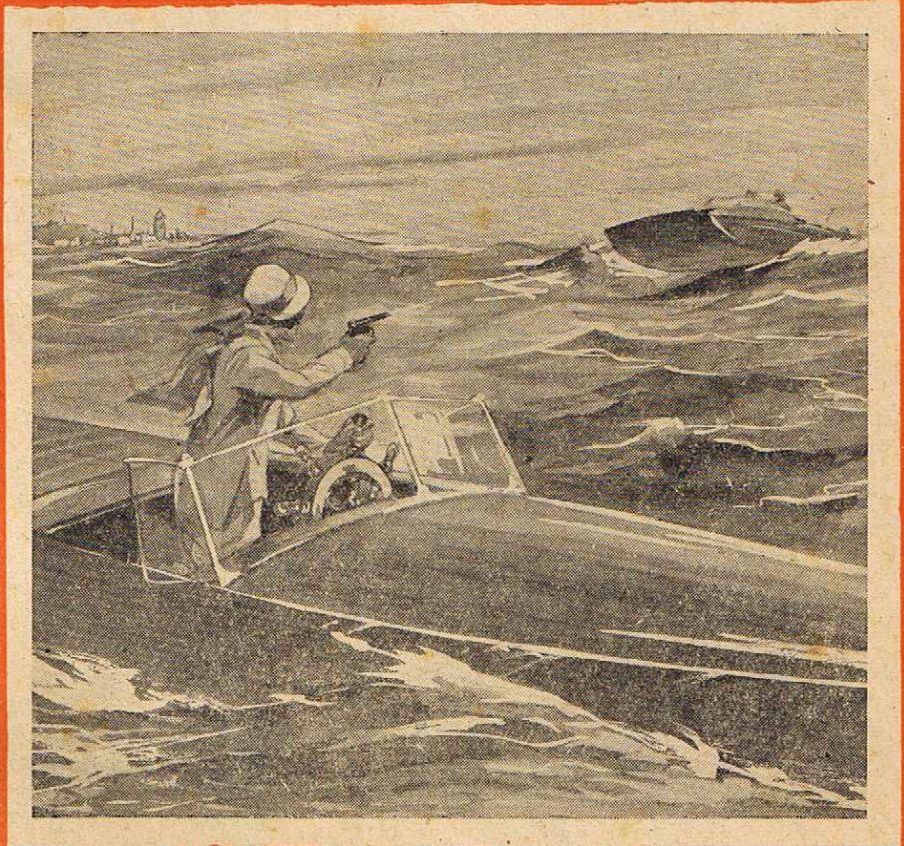
Lord Raffles

genaamd

DE GROTE ONBEKENDE

Het Geheim van de Boekenkist

Nr 2069

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Geheim van de Boekenkist

HOOFDSTUK I.

EEN BOEKENLIEFHEBBER

Het was op een fraaie morgen in het midden van de zomer, toen een man in een eenvoudig costuum gekleed, met de handen in de zakken langs Londonwall slenterde, een zijstraat van Moorgate's Pavement, in Londen.

Het was een rijzig man, met een scherp getekend gelaat, waarin twee grijze ogen schitterden.

Wie hem echter tegenkwam, zoals hij daar langzaam voortschuifelde in zijn bijna armoedige kleding, zou hem misschien onverschillig voorbij zijn gelopen. En hij zou waarschijnlijk ongelovig glimlachend het hoofd hebben geschud,

als iemand hem zou hebben meegedeeld, dat deze man niemand anders was dan John Raffles, de Grote Onbekende, de gentleman-inbreker, naar wie de Londense politie reeds geruime tijd zocht, zonder er tot dusver in te kunnen slagen hem te vatten, ofschoon zij de bekwaamste en schranderste leden van haar corps op hem had afgezonden en dat reeds sedert enige jaren en met geen ander resultaat dan dat de heer Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van politie, zich reeds verscheidene malen had blootgesteld aan de spotternijen der Londenaren die hem vroegen, bij monde

van de grote bladen of John Raffles soms een sage was, een geestverschijning, een spooksel.

Maar de heer Baxter wist wel beter. Hij wist dat Raffles leefde, dat hij een wezen was van vlees en bloed, want reeds had hij enige malen van aangezicht tot aangezicht met hem gestaan en ditzelfde was het geval geweest met James Sullivan, de knapste detective, waarover Scotland Yard beschikte.

John Raffles had moeilijk zelf kunnen zeggen, wat hij daar op dit ogenblik eigenlijk deed.

Hij was 's morgens zeer vroeg wakker geworden, zoals meermalen het geval was en hij had, gehoor gevende aan een zijner ingevingen, welke hij zelden weerstond, zijn fraai huis aan de Cromwellstreet verlaten, gestoken in een afgedragen costuum.

Zonder enig bepaald doel was hij voortgelopen, nu eens in diep gepeins verzonken, dan weer alles wat zich aan hem voordeed met scherpe blik opnemend, zodat het hem nooit meer zou ontgaan.

Zo was hij van de Cromwellstreet langs het Strand naar het Victoria Embankment gelopen, de met bomen beplante kade langs de Theems, welke hij gevolgd had tot aan de Black Friars Bridge.

Daarop was hij Ludgate Hill, in Cheapside overgestoken en ten slotte beland in een der drukste buurten van het oostelijke centrum der stad.

Hij stond nu stil voor een grote boekwinkel en keek met afwezige blik naar de talloze boeken, die daar waren uitgesteld.

Toen dwaalden zijn blikken af naar het binnenste van de grote winkel, waar enige bedienden bezig waren, nieuwe zowel als oude boeken in een zeer grote kist te pakken.

Hij wilde reeds verder gaan, toen zijn aandacht getrokken werd door een boekje, op welke omslag de naam van de in-

dische dichter Rabindhranat Tagore stond.

Raffles trad binnen en ging op de toonbank toe, waar een andere bediende hem aanstonds te woord stond.

Hij vroeg het boekje ter inzage, bladerde er even in en legde het terzijde. Maar hij was een groot boekenliefhebber en als hij eenmaal in een boekwinkel verzeild was geraakt, dan verliet hij zo 'n magazijn van opgestapelde menselijke wetenschappen niet zo spoedig weer.

Hier en daar nam hij een boek op, sloeg de bladzijden om en las nu en dan een stukje.

Intussen bleven de bedienden achter zijn rug druk aan het pakken en ten slotte werd de aandacht van Raffles door hun heen en weer geloop en hun uitroepen van ongeduld getrokken.

— Gaat gij verhuizen? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij zich tot de bediende wendde, die hem te woord had gestaan.

— Neen, mijnheer, antwoordde deze beleefd, wij zijn hier bijna reeds een eeuw gevestigd, en ik geloof niet, dat de patroon er aan denkt dit huis te verlaten!

— Ik vraag het maar, omdat ik hier zo ijverig zie pakken!

— O, dat is een zending voor een groot boekenliefhebber!

— Bevindt de boekenliefhebber zich onder mijn stadgenoten, als ik vragen mag?

— Neen mijnheer. Hij is een zeer rijk schot. Hij woont in het uiterste Noorden van Schotland, in Wick!

— Lieve hemel! Daar is geen land meer achter! riep Raffles uit. Kan men die plaats met een trein bereiken?

— Het is het eindstation van de lijn, mijnheer!

— En hoe heet die rijkwaard?

— Zijn naam is Mac Cornman. Hij is verzot op boeken en hij komt op ge-

regelde tijden hier, om zijn voorraad van nieuwe, zowel als zeer oude boeken aan te vullen. Soms is hij vergezeld van zijn mooie, jonge vrouw, maar meestal is hij alleen. Hij komt menigmaal in zijn auto.

— En gaan deze boeken nog heden naar het barre Noorden? vroeg Raffles lachend.

— Neen, morgenochtend pas.

— Nu, er zal heel wat tijd verlopen, vóór mijnheer Mac Cornman al deze boeken heeft uitgelezen.

— Ik geloof niet, dat mijnheer Mac Cornman van iedere honderd boeken, welke hij bezit er meer dan één gelezen heeft. Hij wil ze alleen maar in huis hebben, hoe meer hoe liever! Hij zegt dat hij ongeveer zeventienduizend boeken heeft en zijn bibliothecaris, die wel eens met hem meekomt en die werkelijk een zeer kundig man is, moet alle nieuwe boeken doorlezen en evenzeer alle oude en hem dan mededelen wat hem belangwekkend voorkomt. Mijnheer Mac Cornman leest het liefst wetenschappelijke werken, welke hij misschien niet geheel en al begrijpt en voorts reisbeschrijvingen, waarop hij letterlijk verzot is.

Raffles nam het pakje boeken, hetwelk de winkelbediende hem toestak en liep langzaam naar de deur, na te hebben betaald en de bediende met een hoofdknik te hebben gegroet.

Op de drempel draaide hij zich nog eens om, om een blik op de kist met boeken te werpen, die thans bijna tot aan de rand gevuld was.

Toen zei hij hoofdschuddend:

— Het zal onmogelijk zijn die zware vracht te verplaatsen!

— O, zij blijft hier in de winkel staan, antwoordde de winkelbediende schouderophalend. De mannen van de besteldienst komen haar halen en van het overige hebben wij ons niets aan te trekken! Het gewicht valt trouwens mee, want zulk een kist vol boeken weegt nog

geen tweehonderd kilo.

— Dan wens ik mijnheer Mac Cornman met zijn honderden kilos boeken geluk! riep Raffles lachend uit en daarop verliet hij de winkel.

Vóór de boekenwinkel stond hij een ogenblik stil, wierp een blik op het adres van de boekhandelaar, hetwelk was afgedrukt op het papier, waarin zijn boeken waren gepakt en sprong toen op een autobus, die hem tot dicht in de buurt van zijn villa bracht.

Daar sprong hij van het voertuig, liep snel de Cromwellstreet in en trad zijn huis binnen door de kleine tuinpoot, welke op een stille zijstraat uitkwam.

Hij liep recht door naar de bibliotheek, waar hij zijn trouwe vriend en secretaris Charles Brand wist aan te treffen.

Inderdaad zat de jonge man voor het grote raam, dat op de tuin uitzag en hij was bezig met het bijhouden van zijn register vol dagbladknipsels, waarop hij terecht trots was, want herhaaldelijk had deze verzameling Raffles geholpen bij het op touw zetten van zijn ondernemingen.

Brand wendde het hoofd om, toen hij de deur hoorde open gaan en stond op om Raffles te verwelkomen.

— Waar ben je toch in 's hemelsnaam de gehele morgen geweest? riep hij op verwijtende toon. Ik heb alleen moeten ontbijten en ik kon maar niet begrijpen waar je was.

Raffles schudde het hoofd en zei ironisch:

— Hoewel ik geen kindermisje heb meegenomen, ben ik toch veilig door het gewoel van Londen geraakt, mijn jongen! Je ongerustheid vleit me, maar ze was volkomen overbodig. De zaak is, dat ik zeer vroeg wakker werd, de slaap niet meer kon vatten en daarop een koud bad heb genomen, gedurende welke opfrissing het niet zeer oorspronkelijke

plan bij mij ontstond, om een wandeling te gaan maken.

Brand maakte geen tegenwerpingen meer. Hij zuchtte even en nam opnieuw voor zijn plakboek plaats.

Maar na een ogenblik wendde hij zich weer naar Raffles om en vroeg, op het pakje boeken wijzend:

— Boodschappen gedaan?

— Een paar boeken gekocht, Charles.

Raffles liep met grote passen het vertrek op en neer, toen hij dit antwoord gaf, blijkbaar in gedachten verzonken.

Plotseling bleef hij voor Brand stil staan en vroeg:

— Heb je bij toeval een spoorwegboekje bij de hand?

— Er staat er een in de kast!! Wat wil je weten?

— Ik wil weten, hoe lang de reis per spoor van Londen naar Wick duurt.

— Wick? Is dat niet een stad heel in het noorden van Schotland? Wat wil je daar in 's hemelsnaam gaan uitvoeren?

— Een bezoek brengen aan een boekenliefhebber, die ik ken.

HOOFDSTUK II.

DE BOEKENKIST

Het was ongeveer tien uur in de avond van de volgende dag, toen de trein het station van Wick in het Schotse Graafschap Caithness binnenreed.

De reizigers stapten uit en haastten zich naar de uitgang en aanstonds bestormden de kruiers de goederenwagens, teneinde het vrachtgoed uit te laden.

Daaronder bevond zich een grote wihouten kist, waarop met zwarte letters was geschilderd:

« Mr. J. MAC CORNMAN
Highstreet 24
Wick, Scotland »

Er waren twee sterke mannen voor nodig, om de kist te vertillen en op een kar te laden.

Zodra deze was volgeladen, verliet zij het station, teneinde deze ijgoederen nog te kunnen afleveren.

Het was reeds bij half twaalf, toen de vrachtwagen eindelijk stilstond voor wijken van de kleine stad gelegen en dat een zeer groot huis in een der fraaiste aan drie zijden door een vrij grote tuin omgeven was.

Een der mannen, die de kar vergezelden, trok aan de schel, waarop de brede deur geopend werd door een bediende in een kostbare livrei, die niet zonder enige verwondering keek naar het voertuig, dat voor het hek stilstond.

— Wat moet dat betekenen? vroeg hij korzelig.

— Een zending boeken uit Londen, mijnheer, antwoordde de beambte, terwijl hij zijn boek te voorschijn haalde en het met een potlood aan de bediende toestak.

— Wees zo goed, uw meester daar even te laten tekenen of het zelf te doen.

— En moet dat vrachtje vannacht nog binnengebracht worden? vroeg de bediende op brommende toon.

— Het is immers ijlgood. Dacht gij, dat wij het weer mee terug zouden nemen? Wij verlangen ook naar ons bed en dit is het laatste stuk.

— Wacht hier dan even, ik zal mijnheer waarschuwen.

De bediende verdween met het register en keerde even later terug met een man van omstreeks 45 jaar, lang en mager en met een bijna geheel kaal hoofd.

Hij keek even naar de kar en zei toen:

— Het is goed, Henry. Laat de mannen de kist naar de bibliotheek dragen.

Reeds hadden de kruiers de kist aangevat bij de sterke ijzeren hengsels en haar langs twee glijbomen op het trottoir laten zakken.

Met grote moeite droegen zij haar het huis binnen, waarbij de bediende hun de weg wees.

Gelukkig behoefden zij geen trap te beklimmen, want de bibliotheek, een zeer ruime zaal, die met vier ramen op de grote achtertuin uitzag, bevond zich gelijkvloers.

De beide kruiers droegen de kist tot dicht bij een van de geweldige boekenkasten, die drie van de vier muren bijna geheel bedekten en wisten zich daarop het zweet van het voorhoofd.

John Mac Cornman, die hen gevolgd was, haalde zijn beurs uit zijn zak en gaf hun ieder een geldstuk.

Daarop zette hij zijn naam in het register, na nog een blik op de boekenkist te hebben geworpen en gaf het daarop weer aan een der mannen terug.

Even later ratelde de zware kar weg. Mac Cornman verliet de bibliotheek en trok de deur achter zich dicht.

Juist sloeg in een aangrenzend vertrek een pendule het middernachtelijk uur.

Het was zeer stil in het grote huis en iedereen scheen zich ter ruste te hebben begeven.

Maar om een uur in de nacht weerklonk in de bibliotheekzaal een eigenaardig gerucht. Het was als het krassen van een spijker over metaal. Toen klonk een geluid, zoals een revolver maakt, waarvan het schot ketst en toen ging het deksel van de boekenkist zeer langzaam open...

Een donkere gedaante scheen zich uit het binnenste van de kist los te maken en toen verhief zich een man recht overeind, die eerst zijn ene, vervolgens zijn andere been over de rand van de kist tilde en ze met een pijnlijk gezicht begon te wrijven.

Die man was John Raffles!

— Ik geloof dat het ogenblik voor 'n kleine alleenspraak is aangebroken, juist zoals het op het toneel gebeurt, bromde hij voor zich heen. Het mag dan misschien een veilige weg zijn om ergens binnen te dringen, een aangename weg is het zeker niet! En laten wij nu eens spoedig de plaatselijke gesteldheid opnemen!

Raffles keek om zich heen en kon bij het flauwe licht, dat door een der vier ramen naar binnen drong, de voorwerpen in het vertrek onderscheiden.

Zoals gezegd waren drie van de wanden der kamer bijna geheel bedekt met meterhoge boekenkasten, waar nog slechts weinige ruimte voorhanden was.

Dicht bij een der ramen stond een zeer zware tafel, waarop twee kostbare zilveren kandellabres geplaatst waren. In het midden van het vertrek hing een elektrische kroon.

Verder stonden er een viertal gemakkelijke leunstoelen, een paar rooktafels

en een brede sofa en tenslotte een groot bureau-ministre, hetwelk waarschijnlijk voor de bibliothecaris bestemd was.

— Het ziet er goed uit! bromde Raffles zachtjes voor zich heen. Inderdaad een bibliotheek van een schatrijk man! Maar hier is niets te halen en daarom zullen wij onze tocht eens verder voortzetten.

Hij richtte zijn onhoorbare schreden naar de deur, maar midden in het vertrek gekomen stond hij plotseling stil. Zijn scherp gehoor had enig gerucht opgevangen, waarvan hij de aard echter niet aanstonds herkende. Maar zijn ongewisheid duurde niet lang. Wat hij daar hoorde, waren schreden! En hij mocht er niet aan twifelen, die schreden naderden langzaam en voorzichtig de deur van de bibliotheekzaal.

Raffles bedacht zich geen ogenblik. Onhoorbaar sloop hij weer op de kist toe, stapte over de rand en trok met een zucht het deksel weer dicht.

Nauwelijks had hij de sleutel van binnen weer in het slot omgedraaid, of de deur van de bibliotheekzaal ging open en een zwak schijnsel verspreidde zich in het vertrek.

Raffles kon dit waarnemen, want in de voorzijde van de kist had hij een klein gat geboord.

Hij had er nu zijn oog voor gebracht en zag, dat een vrouw in een witte peignoir gekleed, welke zij blijkbaar over haar nachtgewaad had aangetrokken, het vertrek binnentrad.

Zij had een kandelaar in de hand, waarin een brandende kaars, en deze verlichtte nu het vertrek met haar flikkerend schijnsel.

De vrouw bleef een ogenblik op de drempel stilstaan, als om te luisteren en sloot toen behoedzaam de deur weer.

— Dat is hoogstwaarschijnlijk de vrouw des huizes! aldus zette Raffles zijn alleenspraak voort. Maar voor de duivel, wat is dat nu? zo viel hij zich zelf in de rede.

Zijn scherp gehoor had een geluid opgevangen, hetwelk hij maar al te vaak had gehoord, om er niet aanstonds de aard van te begrijpen: er werd een venster in het vertrek geopend...

Toen leek het, alsof er iets op de vloer viel.

Wat het was, kon Raffles niet zien, want het raam in kwestie bevond zich juist ter zijde van de boekenkist.

Maar spoedig zou hem de betekenis van dit laatste geluid duidelijk worden.

Want nu liet zich een zachte stem horen, die fluisterde:

— Ben je daar eindelijk? Ik heb erg naar je verlangd!

— Het geluid van een kus klonk en daarop zei een mannestem op zachte toon:

— Ik kon niet eerder komen, werkelijk niet. Ik moest nog zoveel in gereedheid brengen.

— Wanneer zal het zijn?

— Morgen! Ik heb alles goed voorbereid. Heb je de juwelen?

— Ja, ik heb alles ingepakt!

— Dan moet ik vannacht nog de geldkist zien machtig te worden!

— Is dat nodig Jack? Kunnen wij het niet zonder dat geld doen?

— Neen! Ik wil het hebben! Ik haat hem omdat hij je man is en bovendien, hij is schandalig rijk en wij zullen nog veel geld nodig hebben, daar wij immers ver willen vluchten.

— Maar, als hij eens wakker werd?

— Dat zou des te erger voor hem zijn! klonk het dreigende antwoord.

HOOFDSTUK III.

DE MISDAAD

Raffles had met de grootste aandacht geluisterd en bromde nu voor zich heen:

— Een rendez-vous of ik wil mijn hoofd kwijt zijn! Het heeft er althans alles van! Komaan, dat kan genoeglijk worden. Ik meen echter zoets vernomen te hebben van een beroving! De minnaar van mevrouw Cornman schijnt er dus wel wat erg vrijzinnige denkbeelden op na te houden! Hij wil niet alleen de vrouw, hij wil ook de brandkast! Wie zou die man toch wel zijn?

Maar eensklaps geschiedde er iets, dat een gehele verandering in de toestand teweegbracht. Er naderden opnieuw schreden, maar ditmaal zeer snel, als van iemand, die zich driftig ergens heen begeeft.

De vrouw slaakte een zwakke kreet en toen zag Raffles eensklaps een hand te voorschijn komen, die naar een van de zilveren kandelaars greep en dit voorwerp van de tafel nam.

Bijna op hetzelfde ogenblik ging de deur open en er trad een man het vertrek binnen, die in de ene hand een elektrische zaklantaarn en in de andere een revolver hield.

Ook zonder hem ooit gezien te hebben, begreep Raffles aanstonds, wie deze man was: Mac Cornman, de schatrijke boekenliefhebber.

Hij staarde recht naar één punt van het vertrek en toen klonk zijn bevende stem:

— Wat doe je hier, Alice? Waarom lig je niet in je bed? Waarom zie je zo bleek?

Er kwam geen antwoord.

Mac Cornman kwam enige passen nader en toen zag Raffles, hoe zijn blikken afdwaalden naar 't geopende raam.

— Waarom staat dat raam open? ging hij voort. Ik weet zeker, dat ik het vanavond zelf gesloten heb!

— Ik, ik heb het geopend, omdat het hier zo warm is, John!

— Maar wat doe je hier? Waarom ben je hier gekomen? Ik hoorde enig gerucht en dacht dat er inbrekers waren! Ik heb mij toch immers vergist?

— Natuurlijk heb je je vergist! klonk het op doffe toon, gevolgd door een zenuwachtig lachje. Ik kon de slaap niet vatten en daarom...

— En daarom ging je twee trappen af, om hier in het holst van de nacht een boek te halen? vulde Mac Cornman de zin aan.

Er viel een diepe stilte na deze woorden.

Maar eensklaps hoorde Raffles een licht gerucht achter de kist en dadelijk begreep hij, dat de ander zich daarachter verborgen had.

Langzaam wendde de bedrogen echtgenoot het hoofd in de richting van de kist en Raffles zag recht in een paar wraakzuchtige ogen en een gelaat, bleker dan van een lijk.

Het volgende geschiedde zo bliksem-snel, dat hij onmogelijk tussenbeide kon komen, zelfs al had hij geweten wat er zou volgen.

Mac Cornman kwam een paar schreden vooruit, lichtte zijn lantaarn op en slaakte een kreet als van een gewond dier.

— Ik wist het! Ellendeling! Mijn wantrouwen was dus gegrond! Maar zo waar als ik hier sta, je zult er voor boeten!

Hij hief de revolver op, maar het was zijn laatste beweging...

Het volgende ogenblik zag Raffles hem achteruit wankelen, onder het slaken van een gesmoorde kreet, het gelaat met bloed overstroemd en met een gapende wond in het voorhoofd.

Te gelijk viel een zwaar voorwerp vlak voor de kist neer. Het was de zilveren kandelaar.

De elektrische lantaarn waarvan de knop niet meer werd neergedrukt, was gedoofd.

Het lichaam van Mac Cornman viel met een zware slag neer, met het gelaat voorover.

Toen zag Raffles een tweede man, maar hij zag hem slechts op de rug...

Deze man bukte zich een ogenblik over het bewegingloze lichaam, richtte zich toen weer overeind en snelde naar het raam.

Er werden daar bij het open venster nog enige op hese toon gefluisterde woorden gewisseld, toen klonk 't schuifelend geluid van een paar schoenen over hout, de vrouw ijlde met de kaars in de hand naar de deur, luisterde even, opende haar voorzichtig en was verdwenen.

En toen werd alles stil, doodstil.

Raffles was op de snelheid van het gehele bloedige toneel, waarvan hij slechts een gedeelte had kunnen volgen, zo verbijsterd, dat hij enige ogenblikken als versuft in zijn kist gehurkt bleef zitten.

Hij verkeerde in twijfel aangaande de weg, die hij moest volgen.

Maar Raffles dacht hier niet langer over na. Hij deed aanstonds wat hij zijn plicht achtte. Hij stak de sleutel binnen in het slot, duwde het deksel open en stapte uit de kist.

Hij moest echter een grote omweg maken, teneinde de donkerrode plas te vermijden, die zich tot dicht bij de kist uitspreidde, het was bloed.

En deze plas werd nog steeds groter...

Raffles trad op het bewegingloze lichaam toe en keerde het behoedzaam om.

Een enkele blik op het gelaat van Mac Cornman was voldoende, om hem te doen inzien, dat hier geen menselijke hulp meer kon baten.

De slag was met vreselijk geweld aangekomen en het vierkante voetstuk van de zware kandelaar had de hersepan verbrijzeld.

De man hield de revolver nog krampachtig in zijn vuist geklemd, welke zijn leven niet had weten te beschermen.

De ogen staarden met een glazige blik naar de zoldering, alsof zij nog het beeld van de gehaatte medeminnaar bewaarde.

Eensklaps werd Raffles in zijn overpeinzingen opgeschrikt.

Voor de derde maal in die noodlottige nacht hoorde hij voetstappen naderen.

Hij slenterde het vertrek door, was in een oogwenk bij het raam, klauterde over de vensterbank en ijlde door de tuin naar de lage muur, die hem aan de achterzijde omringde.

In een ommezien was hij er over geklommen en bevond hij zich in veiligheid.

— Wat nu? mompelde hij zacht. Aanstonds terugkeren? Mij dunkt, dat ware het beste, in dat huis kan ik nu toch niets meer doen! Maar toch, ik wil weten, wie de moordenaar is geweest, wie

de medeminnaar was van die ongelukkige Mac Cornman.

Hij had een jockey-pet uit zijn zak gehaald en zich deze op het hoofd gedrukt en raadpleegde nu bij het licht van een lantaarn zijn horloge.

In drie kwartier had zich dus in dat huis dat daar nu schijnbaar vredig t midden van het groen lag, een vreselijk drama afgespeeld.

Raffles besloot, zo spoedig mogelijk een hotel op te zoeken en de volgende dag weer naar Londen terug te keren.

Maar toen hij de volgende ochtend, bij het ontbijt in de kleine ongezellige eetzaal van het hotel, waar hij zijn intrek had genomen, een der plaatselijke bladen inzag, veranderde hij eensklaps van voornemens.

De bladen maakten melding van de moord in de Higstreet en zij deelden tevens mede, dat de moordenaar zich reeds in arrest bevond.

Het was de dertigjarige bibliothecaris van Mac Cornman, Alex Cairnby geheten.

Een der bladen had zelfs reeds een portret van hem en allen bevatten een persoonsbeschrijving.

Alex Cairnby was lang en slank met lichtblond haar...

En zie daar de reden, waarom Raffles niet naar Londen vertrok, maar aanstonds een telegram aan Charles Brand zond van de volgende inhoud:

« Kom zo spoedig mogelijk per auto naar Wick, hotel De Zwaan, en breng het nodige mee. »

HOOFDSTUK IV.

WIE IS DE DADER ?

Charles Brand was er de man niet naar om een verzoek van John Raffles niet aanstonds op te volgen.

Hij ging met het telegram in de hand naar Henderson, de reusachtige chauffeur, en liet het hem lezen.

Terwijl de brave kerel een der snelste auto's in gereedheid bracht, pakte Charles Brand zijn koffer.

Raffles had geseind, dat hij « het nodige » moest meebrengen en de jonge-

man wist wel, wat hiermede bedoeld was, hij moest een aantal vermommingen in de koffer pakken en medenemen.

Intussen moest er daar te Wick blijkbaar het een of ander gebeurd zijn, hetwelk zijn overkomst wenselijk maakte.

Brand haastte zich dus zoveel hij kon en een half uur, nadat hij het telegram ontving, was hij reisvaardig.

Voor zichzelf, zowel als voor Raffles,

had hij een dozijn complete vermommingen ingepakt.

Henderson en Brand droegen de koffer naar de reisauto en spoedig daarop snelde het voertuig in ijzende vaart Londen uit en de brede straatweg naar Belfort op.

Er was afgesproken, dat de beide mannen om beurten aan het stuur zouden zitten en dat was wel nodig, want in rechte lijn gemeten, bedraagt de afstand van Londen tot Wick ruim 750 km. en deze weg werd nogmaals met 200 km. verlengd, bij het volgen van de straatwegen.

Het was dan ook reeds bij half elf in de avond, toen de toerauto eindelijk stilstond voor het hotel «De Zwaan» in de Schotse havenplaats, en twee geheel grijs bestoven mannen daaruit stapten.

Onmiddellijk verscheen Raffles lachend aan de deur van het hotel en liep op de auto toe.

Hij drukte Brand krachtig de hand, knikte Henderson vriendelijk toe en zei toen op zachte toon:

— Je hebt hard gereden. Ik ben blij, dat je zo spoedig gekomen bent.

— Wij hebben ons best gedaan, Edward.

Terwijl Henderson ging zorgen voor de auto, welke hij behandelde met de liefde van een moeder voor haar kind, nam Raffles Brand onder de arm en geleidde hem naar zijn kamer, waar reeds een smakelijk souper gereed stond.

Zodra Brand zich van het stof van de reis gereinigd had in zijn eigen kamer, welke Raffles van te voren voor hem besteld had en daarna aan de welvoorzene tafel had plaats genomen, begon Raffles:

— Ik heb hier gezegd, dat je een handelsvriend van mij was en ik zelf ga hier door voor een lakenhandelaar uit Birmingham, die handelsrelaties komt aanknopen.

— Zou je niet eens beginnen met te vertellen, wat je hier eigenlijk bent ko-

men doen?

— Natuurlijk zal ik dat! Ik kwam hier, mijn jongen, om een schatrijke inwoner van deze stad van een deel zijner rijkdommen te ontlasten. Zijn naam is Mac Cornman.

— En, is je dat gelukt?

— Het is op een volmaakt fiasco uitgelopen.

— Grote hemel, je bent toch niet overvallen?

— Neen, ik ben het huis uitgegaan, zonder iets mee te nemen.

— Maar hoe ben je het huis kunnen binnendringen, zonder vooraf een nauwkeurige studie te maken, zoals je toch steeds gewoon bent?

— Door in een boekenkist te kruipen, Charles, die door een Londense boekhandelaar naar Mac Cornman verzonden was.

— Wat zeg je daar? In een boekenkist? Hoe kwam je daar dan in? Waar was die kist? Hoe komt het, dat je onderweg niet gestikt bent? Hoe ben je er weer uitgekomen?

— Een menigte vragen, Charles, welke ik je aanstonds zal beantwoorden. Bij de boekhandelaar in kwestie vernam ik toevallig, dat er de volgende ochtend een kist boeken naar Mac Cornman zou worden gezonden. De winkelbediende, die haar pakte, zei mij, dat de man schatrijk was en een soort boekenmaniak. Mijn besluit was dus aanstonds genomen. Ik bekeek de kist eens en zag dat zij met gemak mijn persoontje zou kunnen bevatten. Ik wist ook, dat zij niet meer verplaatst zou worden, drong des nachts in de boekhandel binnen, haalde zoveel boeken uit de kist als nodig was, na haar te hebben geopend met een sleutel, zoals ik er een aantal vond liggen in een lade van de toonbank en die blijkbaar allen gelijk waren en kroop er zelf in!

— Maar de boeken, Edward, de boeken?

— De boeken heb ik netjes weer alle op hun plaats gezet op de planken, waar ze vandaan waren genomen!

— Dat zal een heel werkje geweest zijn!

— Dat was het, maar ik had toch niets om handen en was blij, dat ik mij de tijd een weinig kon verdrijven, tot de dag zou aanbreken.

— Maar heb je je daar binnenin niet verschrikkelijk verveeld?

— O neen, dat viel verbazend mee, ik had mijn elektrische zaklantaarn bij me en lectuur was er genoeg. Natuurlijk had ik ook voor een goede voedselvoorraad gezorgd, benevens voor een windkussen, waarop ik mijn moede hoofd zou kunnen neerleggen, als de slaap mij dreigde te overmannen.

— Maar de lucht, hoe kwam je aan lucht?

— Dat vraagstuk is minder ingewikkeld dan het lijkt, Charles. Ik verschaftte mij lucht door een gat in de kist te boren. Je zult mij moeten toegeven, dat de oplossing vrij eenvoudig is.

— Maar je liep toch altijd kans, dat de kist midden op de dag zou worden bezorgd en aanstonds opengemaakt en uitgepakt.

— Neen, die kans liep ik niet. Ik wist heel goed, dat de kist met boeken als ijlgoed verzonden, met de vroegste trein pas 's avonds laat te Wick zou aankomen en dan onmiddellijk zou worden afgeleverd.

Brand had nu en dan hoofdschuddend toegeluisterd en zei nu:

— Zulk een vreemde manier heb je nog nooit toegepast, om ergens binnen te komen! En toch is de onderneming mislukt, zoals je zegt!

— Totaal, Charles.

— Maar hoe kwam dat dan? Is de kist soms toch dadelijk door de ongeduidige ontvanger geopend en heb je de vlucht moeten nemen?

— Ik heb wel de vlucht moeten ne-

men, Charles, maar toen was Mac Cornman reeds dood.

— Dood? herhaalde Brand verschrikt.

— Ja, vermoord!

— Grote hemel! Terwijl je daar in huis was?

— Zoals je zegt. Ik was er bij tegenwoordig!

— De moordenaar loopt nog op vrije voeten?

— Dat is te zeggen, de politie heeft iemand gearresteerd, die zij voor de moordenaar houdt. En nu is het best mogelijk, dat zij de verkeerde beet heeft. Hier heb je de plaatselijke ochtendbladen, die vanmorgen zijn verschenen, de moordenaar zou de bibliothecaris van Mac Cornman zijn, een zekere Alex Cairnby en hij wordt beschreven als een nog jonge man met blond haar. Welnu, ik zou er een eed op willen doen, dat de man, die Mac Cornman neersloeg, ravenzwart was.

— Maar wat was het motief van de moord?

— Minnenijd en daarenboven roofzucht. In de bladen staat trouwens, zoals dat in onze kiese vaderlandse pers steeds geschiedt, dat het van algemene bekendheid was, dat Alex Cairnby op mevrouw Alice Mac Cornman verliefd was.

— Zie je wel? Dan is hij het toch stellig wel geweest.

— Daarvan ben ik nog lang niet overtuigd, Charles. Want niet alleen had de man een pruik moeten dragen, maar hij zou ook van voornaam veranderd moeten zijn, want ik heb duidelijk gehoord, dat de vrouw hem eenmaal met de naam Jack aansprak. En de bibliothecaris heet Alex.

Brand liet zich achterover in een stoel vallen.

— Vertel mij nu eerst wat jij gedaan hebt, toen de misdaad gepleegd was.

— Ik heb mij gehaast dat vervloekte huis te verlaten en ben door de tuin ge-

sneld, over een muur geklommen en heen gegaan.

Onder het spreken hadden de beide vrienden hun maaltijd beëindigd.

Toen begon Brand weer:

— Die vrouw, die Alice Mac Cornman, is er dus bij geweest?

— Ja, van begin tot einde. Zij liet de moordenaar door het openstaande raam van de tuin ontvluchten.

— Maar zij zelf? Zij is toch zeker ook gevluht?

— Neen. Zij is nog hier. Dat verbaast je? Mij niet zo bijzonder. Een vrouw is bijzonder sluw, meestal sluwer dan wij mannen, althans in dergelijke dingen. Zij heeft natuurlijk wel begrepen, dat zij zich aan het grootste gevaar zou blootstellen, als zij zelf aanstonds de vlucht nam. En weet je wat zij daarom gedaan heeft?

— Ik ben er zeer nieuwsgierig naar!

— Zij heeft hier en daar met geweld een kast opengebroken, laden onderstboven gehaald en deuren wijd open gezet, om aan inbraak te doen geloven!

— Dat is inderdaad duivels handig!

— Nietwaar? En het werd nog veiliger voor haar, toen Cairnby gearresteerd werd.

— Maar veronderstel eens, dat de politie er vast aan blijft geloven, dat Cairnby de dader is en dat hij zijn onschuld niet zal kunnen bewijzen, dan zal

die vrouw toch wel de waarheid aan de dag brengen?

— Je hebt toch niet bijster veel inzicht in de vrouwen, jongelief, hernam hij op schampere toon. Zij zal eerst kalm afwachten of de politie haar dwaling niet zal inzien en zal gaan overhellen tot de conclusie, dat er werkelijk een inbraak gepleegd is en misschien zal het haar een weinig opluchten als Alex Cairnby weer op vrije voeten wordt gesteld. Maar als zij haar minnaar, als zij die werkelijk lief heeft en wil sparen, dan zal zij, om hem te redden, Cairnby kalm naar de galg zien wandelen, want terwille van haar liefde, wettig of niet, wordt een vrouw een bloeddorstige tijgerin.

— Wat ben je nu van plan?

— Mijn voornemens zijn, deze zaak zo mogelijk tot klaarheid te brengen. Ik voorzie, dat de politie, die niet weet, wat ik weet, die Cairnby enige zeer onaangename dagen, misschien wel weken, zal laten doorbrengen, om van erger nog te zwijgen. Ik wil het einde van dit drama bijwonen en ik wil weten wat die vrouw voornemens is. Nu zij niet gevluht is, geloof ik zeker, dat ook haar minnaar in de buurt is gebleven. En omdat er misschien dingen te doen zijn, welke ik moeilijk alleen kan verrichten, daarom heb ik je verzocht hier te komen.

HOOFDSTUK V.

NASPORINGEN

Reeds de volgende dag begonnen Raffles en Brand hun nasporingen.

In zijn bagage had Brand de nodige papieren en twee insignes meegebracht, zoals de Londense particuliere detectives ze dragen.

In een eenvoudig costuum gestoken en voorzien van deze legitimatiebewijzen, begaven zij zich naar de hoofdcommissaris van politie van de kleine stad en stelden zich aan hem voor als twee Londense detectives, die het bericht van de misdaad in de bladen hadden gelezen en ter studie gaarne een onderzoek zouden instellen.

Zij kregen aanstonds verlof, de zaak te mogen volgen.

Diezelfde morgen werd Alex Cairnby door de rechter-commissaris aan een verhoor onderworpen en Raffles en Brand zorgden, dat zij er bij waren.

Cairnby was een lange, slanke man met een bleek scherp gelaat en donkere ogen, die zonderling afstaken bij zijn lichtkleurig hoofdhaar.

De rechter-commissaris snuffelde enige tijd in een stapel papieren, die voor hem lagen, wisselde een paar woorden met zijn griffier en begon toen:

- Uw naam en voornamen?
- Alexander William Cairnby.
- Wanneer geboren?
- 17 Augustus 1920.
- Waar?
- Te Manchester.

— Deel me in het kort uw loopbaan mee.

— Ik bezocht de lagere school, daarna het gymnasium en vervolgens de Universiteit te Cambridge. Oorspronkelijk was ik voornemens in de rechten te studeren, maar later kreeg ik meer lust in de letteren. Vijf jaar geleden werd ik aangesteld tot bibliothecaris van de stadsboekerij ener kleine gemeente in Schotland en omstreeks een jaar geleden kwam ik bij mijnheer Mac Cornman in dienst.

— Woondet gij bij hem in huis?

— Ja.

— Hoe was uw verhouding tot hem?

— In de aanvang was onze verhouding een zeer vriendschappelijke, zei hij toen weifelend, later echter...

— Welnu?

— Ik geloof, dat ik in de laatste tijd in zijn houding jegens mij een verkoe-ling heb menen te bespeuren.

— Kunt gij daar de oorzaak ook van vermoeden?

Weer zweeg Alex Cairnby.

Maar de rechter-commissaris vervolgde onverbiddelijk:

— Ik zal u een weinig helpen. Het is van vrij algemene bekendheid, dat gij tedere gevoelens koesterde jegens de echtgenote van uw werkgever.

Cairnby sprong overeind met gebalde vuisten, terwijl een diepe rimpel zich in zijn voorhoofd groefde.

— Ik geloof niet, dat dit iets met de zaak te maken heeft!

— Het heeft er integendeel zeer veel mee te maken! Ik wil u volstrekt niet dwingen, om u zelf te beschuldigen, maar gij moet naar waarheid op mijn vragen antwoorden. Is het waar of niet waar, dat gij mevrouw Cornman lief hadt?

— Ik heb haar meer lief dan mijn leven. Ik weet wel, dat het geen geheim is, ik weet ook, dat haar echtgenoot het heeft moeten merken, evenals ik weet dat zijn jalouzie volkomen misplaatst was!

De griffier had ijverig zitten schrijven en enige ogenblikken hoorde men niets dan het krassen van de pen over het papier.

Daarop begon de rechter-commissaris weer:

— Gij weet natuurlijk, dat gij onder ernstige verdenking staat, de dood van Mac Cornman op uw geweten te hebben. Verscheidene bedienden hebben u in de bibliotheekzaal gezien met bebloede handen en terwijl gij naast het lijk van Mac Cornman geknield laagte. Dit zult gij toch niet ontkennen?

— Neen, het is zo.

— Het bleek, dat mevrouw Mac Cornman ook reeds op was. Wist gij dat?

— Neen, ik wist het niet!

— Waarom zijt gij naar de bibliotheekzaal gegaan?

— Omdat ik daar het geluid van een zware val had gehoord.

— Waar is uw slaapkamer?

— Schuin boven de bibliotheekzaal.

— Kunt gij daar dan horen, wat daar ginds gebeurt?

— In gewone omstandigheden niet, maar het was nu in het holle van de nacht, dus buiten zeer stil en ik slaap steeds met een open venster, terwijl het mij naderhand bleek, dat ook het venster van de bibliotheek open stond.

— En was daar niets dan het lijk van mijnheer Mac Cornman?

— Niets!

— Wat deed gij, nadat gij waart binnengetreden?

— Ik knielde aanstonds naast het bewegingloze lichaam neer, terwijl ik om hulp begon te roepen. Ik meende het bloed nog te kunnen stelpen en natuurlijk heb ik daarbij mijn handen bezoeeld. Maar ik zweer, dat ik volkomen onschuldig ben.

De rechter-commissaris wilde een nieuwe vraag stellen, toen de deur schuin achter hem open ging en een bode op hem toetrad, met een geopend telegram in de hand, hetwelk hij voor de rechter neerlegde.

De magistraat nam het telegram met een onverschillig handgebaar op, maar hij had er nauwelijks een paar woorden zaak werpt. Gij hebt er zeker recht op van gelezen, of er verscheen een verbaasde uitdrukking op zijn gelaat.

Hij keek Cairnby over zijn bril aandachtig aan, liet toen het telegram zakken en zei, met iets als hoffelijkheid in zijn stem:

— Mijnheer Cairnby, de hoofd-commissaris laat mij een telegram uit Londen ter hand stellen, dat hij zoeven ontvangen heeft en dat, ik moet het erkennen, een geheel ander licht op de de inhoud te kennen, maar voor ik die mededeel, moet ik u nog enige vragen stellen.

Hij zocht weer in de papieren, die voor hem lagen, richtte toen het hoofd op en vroeg:

— Verwachtte mijnheer Mac Cornman eergisteren een zending uit Londen?

— Ja, een grote kist met boeken.

— Is die zending naar uw weten aangekomen.

— Ja, met de laatste bestelling.

— Hebt gij die kist gezien?

— Ongetwijfeld! Zij stond in de bibliotheekzaal, toen ik daar binnentrad.

— Open?

— Open? Welneen, zij was natuurlijk gesloten! Mijnheer Mac Cornman had mij gezegd, dat ik haar de volgende dag maar moest openen en ik heb er dan ook niet naar omgekeken, omdat ik mij een weinig ongesteld gevoelde en vermoeid was.

De rechter-commissaris had met gespannen aandacht naar de antwoorden van de beschuldigde geluisterd.

Hij wierp nogmaals een blik in het telegram en zei toen op ernstige toon:

— Gij weet, mijnheer Cairnby, of misschien weet gij het ook niet, dat mevrouw Cornman stellig gelooft aan een inbraak, welke gedeeltelijk mislukt zou zijn, door dat haar echtgenoot de inbreker overviel. Welnu, het is niet onmogelijk, dat haar zienswijze toch de juiste blijkt te zijn! Dit telegram is afkomstig van de heren Reed and Flens-trom, boekhandelaren te Londen. Zij delen hierin mede, dat zij gelezen hebben van de moord op de heer Mac Cornman, en dat zij nog dezelfde avond tot de ontdekking kwamen, dat de boeken, die voor hem bestemd waren, bijna allen weer op de planken stonden, waar zij uit waren genomen. Zij konden dit vaststellen, doordat al deze boeken van een klein merkteken voorzien waren. Onmiddellijk hebben zij de hoofd-commissaris van onze stad van deze ontdekking op de hoogte gesteld. Deze heeft dadelijk een onderzoek laten doen en dit heeft tot het resultaat geleid, dat de kist gedeeltelijk ledig was!

Cairnby had zwijgend geluisterd; verbazing en blijdschap wisselden zich op zijn krachtig getekend gelaat af.

— Mag ik weten, wat gij hieruit afleidt, mijnheer? zo wendde hij zich tot de commissaris.

— Ik leid er uit af, mijnheer, dat een man, die met zeer kwade bedoelingen bezielde was, de plaats van de boeken in de kist heeft ingenomen. Hij wist natuurlijk zeer goed de bestemming van deze kist en het staat vast, dat hij in

de voornacht uit zijn schuilplaats is gekomen! Welke gevolgen deze ontdekking voor u zal hebben, durf ik u nu nog niet mededelen, maar wel kan ik nu reeds de hoop uitspreken, dat de zaken voor u thans een gunstige keer zullen nemen!

De rechter-commissaris wenkte de beide politie-agenten en de beschuldigde werd weggeleid.

Zodra de kleine deur achter hen dichtviel, stonden Raffles en Brand op en verlieten het gerechtsgebouw.

Op straat gekomen, begon Raffles:

— Ik heb er niet aan getwijfeld, of men zou daar bij die brave heren Reed and Flemstrom vroeg of laat wel ontdekken, dat de bestelde boeken niet verzonden waren, maar ik heb niet kunnen weten, dat het reeds zo vlug zou zijn! Ik hoop nu maar, dat die ongelukkige Cairnby spoedig op vrije voeten zal worden gesteld.

— Maar nu zal de politie natuurlijk ijverig onderzoek doen naar de man in de kist!

— Welnu, wat zou dat? Laten zij onderzoek doen! Je gelooft toch niet, dat ze daarbij ten slotte op mijn persoon zullen belanden?

— Je kunt nooit weten!

— Kom, kom! Wij zullen eens naar het huis in de Highstreet gaan, want ik heb zo'n idee, dat wij de oplossing hier niet voor het Paleis van Justitie zullen vinden.

— Vooruit dan maar!

De beide mannen sloegen de weg in naar de Highstreet en bereikten spoedig het grote grijze huis, waar zich zulk een schokkend drama had afgespeeld.

Weliswaar werd de huisdeur bewaakt door een politieagent, maar toen Raffles en Brand hun insigne en de machtiging van de hoofdcommissaris van politie lieten zien, maakte hij geen bezwaren hen toe te laten.

Op hun hielen werd de deur geopend door een huisknecht in rouw-livrel.

— Wat wenst gij, heren? vroeg hij.

— Wij zijn Londense detectives, vriend en komen onderzoek doen naar de treurige zaak, die in dit huis is voorgevallen. Kunnen wij je meesteres spreken?

— Dan zult gij u moeten haasten, want ik geloof dat mevrouw juist wilde uitrijden. Wees zo goed hier even te wachten, dan zal ik u aandienen.

De Grote Onbekende drentelde naar de deur, om door het smalle glazen ruitje daarnaast een blik op straat te werpen.

Zoeven was een prachtige, grote auto komen voorrijden.

De chauffeur, een krachtig gebouwd man, in een sierlijke livree gestoken, kwam juist van zijn plaats af, om naast het portier post te vatten.

Raffles bewonderde zijn krachtige figuur en zijn elegante houding.

Toen stond de chauffeur stil, thans met de rug naar het huis gekeerd.

Het volgende ogenblik keerde Raffles zich om, er naderden schreden.

Mevrouw Alice Mac Cornman daalde de trap af, terwijl zij haar handschoenen dichtknoopte en op de voet gevolgd werd door haar bediende.

Zij was zeer bleek, maar Raffles moest het zichzelf erkennen, dat hij zelden zo een schone vrouw gezien had.

Zij wierp een ongeduldige, niet zeer vriendelijke blik op de beide mannen en begon reeds te spreken, toen zij nog halverwege de trap was.

— Gij stelt wel zeer veel belang in deze treurige zaak, in de lafhartige moord op mijn echtgenoot, dat gij geheel uit Londen komt om er onderzoek naar te doen? vroeg zij.

— Dat is inderdaad het geval, mevrouw, antwoordde Raffles met een buiging. Mijn collega en ik zijn nog niet lang bij het vak en wij grijpen iedere gelegenheid aan, om onze kennis te verrijken.

— Dan vrees ik zeer, dat gij een vergeefse reis hebt gemaakt, mijnheer,

hernam mevrouw Mac Cornman, want het is zeker, dat wij hier te doen hebben met een inbraak, gepaard gaande met moord. En ik vrees, dat men de inbrekers wel nooit zal vatten!

— Wij moeten er in ieder geval ons best voor doen mevrouw! zei Raffles op hoffelijke toon. Ik wil volstrekt niet afdingen op de bekwaamheid van het politiepersoneel van deze stad, maar twee vreemdelingen staan altijd minder bevooroordeeld tegenover een zaak als deze, hun oordeel is geheel onbevangen en zij staan aan geen enkele invloed bloot.

— Gij hebt natuurlijk volle vrijheid om hier onderzoek te doen. De bediende zal u wel de weg wijzen. Als gij inderdaad de inbrekers mocht vinden, dan kunt gij op een hoge beloning rekenen. Gij hebt natuurlijk reeds gehoord, dat men mijnheer Cairnby, de bibliothecaris van mijn man, gearresteerd heeft?

— Ja, mevrouw. Wij waren aanwezig bij het voorlopig verhoor, nu een half uur geleden en ik meen u te kunnen verzekeren, dat mijnheer Cairnby over enige uren op vrije voeten zal zijn gesteld!

Alice Mac Cornman wendde met een ruk haar gelaat naar Raffles toe.

— Hoe komt dat zo eensklaps? Zijn er aanwijzingen, die... ik wil zeggen... meent de rechter-commissaris, dat mijnheer Cairnby onmogelijk schuldig kan zijn-

— Iets dergelijks, mevrouw! antwoordde Raffles rustig, zonder zijn heldere grijze ogen van het gelaat der vrouw af te wenden.

— Gij zijt er geweest, zegt ge, en ge zult dus wel weten, wat de commissaris er toe kan hebben gebracht, mijnheer Cairnby voor onschuldig te houden.

— Het is zeer eenvoudig, mevrouw, de commissaris is tot de overtuiging gekomen, dat hier van een inbraak sprake moet zijn.

— Hoe zo? vroeg Alice.

— Wel mevrouw, op die vraag zoudt ge zelf antwoord kunnen geven, als ge eens onderzoek hadt gedaan naar de boekenkist, die eergisteravond voor uw man bezorgd is. Daar zult gij toch zeker wel van weten?

— Ja, daar wist ik van, antwoordde de vrouw. Wat is er dan met die kist?

— De kist is volstrekt niet met boeken afgezonden; als gij haar gisteren of vandaag eens hadt geopend, dan zoudt gij hebben bevonden, dat zij zo goed als leeg was!

Een ogenblik was het alsof er een waas over de grote, donkere ogen kwam. Maar zij was een vrouw van geestkracht en zij wilde dadelijk het allerergste horen. Zij herstelde zich met ijzeren wilskracht en haar stem klonk bijna gewoon, toen zij vroeg:

— En wat leidt de rechter-commissaris hieruit af?

— Wel, mevrouw, het enige wat eruit af te leiden valt, de kist is natuurlijk niet ledig verzonden, want anders zouden de kruiers het onmiddellijk gemerkt hebben te Londen, zowel als hier te Wick. Enkel boeken zaten er echter zeer stellig ook niet in, er moet dus nog iets anders in gezeten hebben. Dat kan natuurlijk niet anders zijn geweest dan de inbreker in kwestie! Dat schijnt u zeer te verschrikken, mevrouw? Gij ziet zo bleek! Wil ik u wat water laten brengen?

— Neen, mijnheer, dat is niet nodig! Maar gij zult wel kunnen begrijpen, dat ik zeer verschrikt ben door uw mededeling. Het is dus wel zoals ik gedacht heb! Een inbreker heeft deze vreselijke misdaad op zijn geweten! Nu, dan blijft mij niets anders over, dan u met uw pogingen geluk toe te wensen.

Zij knikte de beide mannen nog eens toe en liep haastig naar de deur, welke de bediende voor haar open trok.

Raffles en Brand keken haar na en zagen, hoe zij met snelle schreden op de auto toeliep en daarop enige woorden wisselde met de chauffeur, die aanstonds in een eerbiedige houding naast het portier was gaan staan, hetwelk hij voor haar open hield.

— De chauffeur schijnt er ook van te schrikken, mompelde Raffles zacht vóór zich heen. Waarom deelt zij het hem mee? Dat zou ik wel eens willen weten! En zie eens wat een haast hij maakt om weg te rijden.

Raffles bleef een ogenblik hoofdschuddend in de grote vestibule staan en wendde zich toen tot Brand, met de opmerking:

— Kom, kameraad, wij zullen nu eens de toestand gaan opnemen en hier onze vriend zal ons wel even de weg naar de bibliotheek wijzen.

— Als de heren mij dan maar volgen willen, zei de bediende.

HOOFDSTUK VI.

HET SPOOR OP HET KLEED

Raffles en Brand volgden de bediende op de voet, die hen naar de grote bibliotheekzaal bracht.

Zodra zij daar waren, wendde Raffles zich naar de man om en zei:

— Wij willen u nu niet langer ophouden, goede vriend, zodra wij iets te vragen hebben, hoop ik, dat wij op u rekenen kunnen!

— Ik ben tot uw dienst, mijne heren. Gij kunt mij altijd in de bediendenkamer vinden, in de andere vleugel van het huis.

Raffles wachtte tot de bediende de kamer verlaten had, trad toen op de deur toe en draaide de sleutel in het slot om.

— Ziezo, zo kunnen wij tenminste niet lastig gevallen worden van die kant, zei hij handenwrijvend. En nu zullen wij eens beginnen!

Brand had al eens rondgekeken en wees nu op de withouten kist met haar ijzeren beslag, die nog steeds op dezelfde plaats stond.

— Vond je het niet wat gevaarlijk, om van mevrouw Mac Cornman die zaak van de kist mede te delen? vroeg hij.

— Waarom? Zij zou het toch waarschijnlijk vandaag uit de bladen hebben vernomen en anders zou de bibliothecaris, zodra hij hier terugkeert, toch direct merken, dat de kist leeg was, haar dit mededelen en onderzoek doen bij de heren Reed en Flenstrom.

Raffles was nu met zijn onderzoek begonnen en keek aandachtig rond.

De coroner en de politiedokter hadden hun werk waarschijnlijk reeds verricht, want het lijk van de vermoorde man was weggehaald en de grote bloedplas was verwijderd.

— Laat nu eens zien... begon Raffles op een eigenaardige gedempte toon, die hij steeds aansloeg, als hij ernstig ergens over nadscht. Hier staat de kist en daarvoor is de bloedvlek... daarginds lag het lichaam van Mac Cornman... een paar meter van de kist verwijderd. Toen kwam die gedaante te voorschijn, die ik even op de rug zag... en die boog zich in een ondeelbaar ogenblik over het lijk heen. Al er toen reeds bloed op de vloer lag, moet de moordenaar er met beide, of zeker toch met een voet in hebben gestaan. Zoals je ziet, is de vloer niet overal kaal, maar zij is van hier tot aan de ramen met prachtige donker-

rode Smyrnatapijten belegd. Dat vergemakkelijkt het onderzoek natuurlijk niet, maar wij zullen toch ons best doen.

Raffles had een vergrootglas te voorschijn gehaald en wierp zich plat op de grond.

Hij volgde de denkbeeldige lijn, getrokken tussen de plek waar de ongelukkige Mac Cornman was neergestort en het raam, waardoor de moordenaar ontkomen was en begon van daar af het wijnrode kleed zorgvuldig te onderzoeken, terwijl Brand bij het raam begon.

Na enige ogenblikken riep Raffles triomfantelijk uit:

— Het is zoals ik dacht, de moordenaar heeft tenminste met één voet in het bloed getrapt. Met het blote oog is de indruk van zijn voet op het rode kleed bijna onzichtbaar, maar mijn loupe toont het mij duidelijk aan.

— Is er wat bizonders aan de indruk?

— Niets anders dan dat het een tamelijk kleine voet is! Bijna zo klein als van een vrouw. En toch is er niet aan te twifelen, de moordenaar was een man!

Onder het spreken had Raffles een duimstok uit zijn zak gehaald en mat nu met de grootste zorgvuldigheid, steeds met behulp van zijn loupe, lengte en breedte van de voetafdruk.

Toen stond hij op en ging naar het raam.

Maar hij was daar nog niet, of Brand riep uit:

— Hier is de indruk nogmaals, Edward, maar nu juist de andere kant op.

Raffles trad snel naderbij en bukte zich. Inderdaad, dicht bij het venster, hetwelk op die noodlottige nacht open gestaan had, was voor het blote oog zichtbaar, de afdruk van een voet te zien.

— Het is dezelfde, zei Raffles kortaf. Een zeer kleine voet. De man is met bemodderde laarzen binnengekomen, blijkbaar dwars door de tuin heen.

— Zou dat de gemakkelijkste weg zijn, Edward?

— Voor hem blijkbaar wel! antwoordde Raffles op eigenaardige toon. Hij was langzaam op het raam getreden en wierp een blik naar buiten.

— Waar kijk je naar? vroeg Brand.

— Naar dat gebouwtje daarginds, helemaal achter in de tuin, omstreeks dertig meter hier vandaan. Het ziet er uit als een garage, nietwaar!

— Dat is het zeker, Edward! De deuren staan wijd open en ik geloof, dat ik daarachter het nikkel van de radiator ener kleine auto zie glinsteren.

— Ja, dat meende ik ook.

Hij stond een ogenblik in gedachten verdiept en vervolgde toen:

— Het staat vast, dat de man door de tuin is gekomen! Nu is het maar de vraag, wat hem daartoe bewoog en waarom zijn minnares voor hem niet de buitendeur geopend heeft.

— Het is voor de man waarschijnlijk gemakkelijker geweest en minder gevaarlijk, om hier binnen te gaan! opperde Brand.

— Ja, die oplossing ligt voor de hand.

Raffles had zich uit het raam gebogen en bekeek nauwkeurig de vensterbank.

— Hier is de indruk ook te zien, zei hij op zachte toon. Een merkwaardig kleine voet! De ma met zulk een voet is waarschijnlijk niet groot van stuk en heeft een goede lichaamsbouw.

Hij sprong op zijn beurt het raam uit maar schudde aanstonds mistroostig het hoofd.

Plots hoorde men buiten, aan gene zijde het geluid van een autohoorn.

Het voertuig hield vlak in de buurt stil en daarop knarsten de scharnieren van twee grote deuren, die werden opengeworpen.

Blijkbaar was Mevrouw Alice Mac Cornman reeds van haar autotocht teruggekeerd en reed de auto nu de garage binnen, die met twee brede deuren op een zijstraat uitkwam.

Raffles en Brand wachtten een ogenblik en zagen toen de chauffeur aan de tuinzijde naar buiten komen, naar de achtergevel van het huis opkijken en daarop weer binnen gaan.

— Ga eens mee, Charles, zei Raffles kortaf.

De beide mannen gingen de tuin in en volgden het grindpad, dat op de garage uitkwam.

Zij overhaastten zich volstrekt niet en voerden op vrij luide toon een gesprek met elkander.

De chauffeur had hen blijkbaar horen aankomen en stond met de handen in de zakken onbewegelijk op de drempel van de deur der garage.

Zodra hij binnen het bereik van zijn stem was, riep Raffles uit:

— Dit zal wel weer een zaak worden, waaraan geen touw is vast te knopen! Als de dader van deze aanslag gevangen wordt, dan is hij geen knip voor de neus waard!

— Hoe meent gij dat, mijnheer? vroeg de chauffeur, terwijl hij Raffles met opgetrokken wenkbrauwen aanzag.

— Wel, er is in het geheel geen spoor! Wat er nog was, hebben de agenten zelve uitgewist! Als de dader zich zelf niet door een ezelachtigheid verraadt, dan krijgen wij hem zeker niet te pakken! Apropos, ge woont zeker in de garage?

De chauffeur knikte.

— Mijn woning is hierboven, zei hij kortaf.

— Zijt gij ook gedagvaard in deze zaak?

— De rechter commissaris heeft mij een paar vragen gesteld, maar ik kon hem tot mijn spijt niets nieuws meedelen, want ik heb niets gehoord.

— Zeer begrijpelijk, als men een vermoeiende dag achter de rug heeft! Dan slaapt men als een marmot en een kanonschot zou ons niet doen ontwaken! antwoordde Raffles lachend. Nu, dan

maken wij maar rechtsonkeer, want wij hebben hier niets te zoeken, dat zie ik wel.

Hij knikte de chauffeur vriendelijk toe, nam Brand onder de arm en daarop liepen beide vrienden weer langzaam in de richting van het huis terug.

Maar Raffles had heel goede ogen.

Een snelle blik, die over de vensters van de achtergevel gleed, had hem Alice Mac Cornman doen zien, die aan een der ramen had gestaan, maar nu snel terug trad en het gordijn liet vallen, dat zij met de hand terzijde had geschoven.

Raffles bromde iets onverstaanbaars voor zich heen, dat Brand niet verstond en zijn wenkbrauwen waren sterk samengetrokken.

De twee mannen traden het huis weer binnen en spoedig hadden zij het vertrek bereikt, waar de bedienden bijeen zaten, in gedrukte stemming en in een op fluisterende toon gevoerd gesprek.

Zij zwegen schuw stil toen de beide vreemdelingen binnentraden, met die onberedeneerde angst, die zelfs geheel onschuldige mensen voor de vertegenwoordigers van het gezag hebben, wanneer zij, het moge dan zijdelings zijn, bij een vreselijke misdaad betrokken zijn.

Raffles keek even de kleine kring rond en toen klonk de zonderlinge vraag door het vertrek:

— Hoeveel paar schoenen heeft de chauffeur?

Bijna aanstonds antwoordde een vrouwenstem:

— Vier paar mijnheer! Jack is heel coquet op zijn kleren!

— Zo, heet de chauffeur Jack? vroeg Raffles, terwijl hij zijn blik liet rusten op de vrouw die hem zoeven geantwoord had.

Het was een jong meisje, met een aardig gezichtje, blijkbaar de kamenier van mevrouw Mac Cornman.

— Ja, mijnheer. Hij heet Jack Cromarty.

— Een heel mooie naam, hernam Raffles glimlachend. Is hij hier al lang in dienst?

— Een maand of vijf! antwoordde het kameniertje blozend.

— Wel, wel, vijf maanden! En vier paar schoenen zegt gij? Wie maakt die schoenen schoon? Doet hij dat zelf?

— Soms doe ik het wel eens, mijnheer, gaf het kameniertje te kennen en thans had een diepe blos haar aardig gezichtje overtogen.

— Zo, zijt ge zo vriendelijk voor mijnheer Jack Cromarty, zei Raffles, terwijl hij dreigend de wijsvinger naar haar ophief. En wilt ge mij nu eens zeggen of er bij toeval een paar van zijn schoenen hier is?

Het meisje gaf niet aanstonds antwoord, maar stond langzaam op, en trad op Raffles toe. Zij had de hand op het hart gedrukt en was nu zeer bleek geworden. Misschien begon langzamerhand de betekenis van al deze vragen tot haar door te dringen.

— Waarom wilt gij dat weten, mijnheer? vroeg zij fluisterend.

— Omdat het van belang is om het te weten, lief kind, antwoordde Raffles, van wiens gelaat de glimlach verdwenen was.

Nog voor de kamenier had kunnen antwoorden, riep de oude huisknecht uit, terwijl hij naar een openstaande deur wees:

— Er staan daar een paar in de bijkeuken, mijnheer!

— Wees zo goed ze eens te gaan halen, mijn vriend! zei Raffles.

De oude bediende slofte heen en een ogenblik daarna kwam hij weer aan, met twee blinkend gepoetste schoenen in de hand.

Hij stak ze Raffles toe, die ze even bekeek, ze daarna in de hoogte hield en met luider stem vroeg:

— Herkent gij allen deze schoenen als toebehorende aan Jack Cromarty?

Het antwoord luidde eenstemmig bevestigend.

Raffles haalde zijn duimstokje opnieuw te voorschijn en mat de zolen van de schoenen in de lengte en de breedte.

Op zijn gelaat viel niets te lezen, toen hij het voorwerpje weer opvouwde en

in zijn zak liet glijden, terwijl hij de schoenen aan de oude bediende terug gaf.

Maar Brand kende dat gelaat — en hoe ondoorgrondelijk voor ieder ander — hij las er op, dat zijn vriend de waarheid op het spoor was.

HOOFDSTUK VII

OP DE VLUCHT

Raffles keek de bedienden een voor een aan en liet zijn blik tenslotte rusten op het gelaat van de kamenier, die nog steeds met bleek, vertrokken gezicht voor hem stond.

Toen legde hij haar zacht de hand op de schouder en zei op vriendelijke, bijna vaderlijke toon:

— Het is zeker geen geheim, dat gij, veel vriendschap koestert voor Jack Cromarty?

Het meisje boog het hoofd, werd bloedrood maar antwoordde niet.

— Dat weet iedereen hier in huis, mijnheer! zei de oude bediende brommend.

— En Cromarty, weet hij het ook? ging Raffles voort. Ik moet het weten, ook al zou het u pijn doen! Het geldt hier een zaak van groot gewicht en ik ken het vrouwenhart te goed om niet te weten, waartoe gij in staat zoudt zijn, als ik u... mijn vermoedens mededeelde. Gij moet dus hier blijven, lieve meid, zó wendde hij zich tot de jonge kamenier en ik stel u allen er aanspreekelijk voor, dat zij dit vertrek niet verlaat vóór ik daartoe verlof geef!

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden. Allen hadden de betekenis er van maar al te goed begrepen. De kamenier bedekte het gelaat met beide handen en liet zich snikkend op een stoel

neervallen. Raffles trok Brand met zich mee en zei zodra zij de vestibule bereikt hadden:

— Wij moeten de politie aanstonds waarschuwen, Charles. De arrestatie is haar werk!

— Dus je denkt...?

— Ik denk niet alleen, ik ben er zeker van, dat Jack Cromarty de moordenaar is?

— De bewijzen?

— Die zijn talrijk genoeg! Reeds dadelijk, toen ik die chauffeur daar zoeven met de rug naar ons toe, naast de auto voor het huis zag staan, kwam zijn figuur mij bekend voor! Het was hetzelfde glanzend zwarte haar, dat in de nek was uitgeschoren. Maar ik heb ook zijn stem gehoord en in een stem zal ik mij niet spoedig vergissen! Tenslotte heb ik zijn kleine voeten gezien en ten overvloede komt de maat van zijn zolen tot op een millimeter overeen met de indruk, die wij op het vloerkleed in de bibliotheekzaal gevonden hebben. Heb je wel gezien, hoe zij bij het venster stond, in angstige spanning, hoe ons gesprek zou aflopen?

— Neen, Edward. Ik heb niets gezien!

— Ik des te meer en ik wist aanstonds wat dat betekende!

— Maar zijn dat nu wel voldoende aanwijzingen?

— Daar moet de politie over oordelen! hernam Raffles kortaf. In ieder geval zijn het aanwijzingen in overvloed om hem te arresteren. Voor de rest moet de justitie dan maar zorgen!

Raffles trad op de telefoon toe, die tegen de muur hing en had zich het volgende ogenblik in verbinding gesteld met de hoofdcommissaris van politie.

Hij deelde hem zijn vermoeden mee en ontving de toezegging, dat aanstonds een zestal agenten zich naar het huis in High Street zouden begeven. Hij hing het toestel aan de haak en wendde zich weer tot Brand.

— Nu zullen wij er goed aan doen, om een oog in het zeil te houden, zei hij, want het gezicht van die chauffeur beviel mij niet erg! Als hij wantrouwen koestert, is alles verloren!

— Maar waar zullen wij hem en haar kunnen bespieden, zonder dat het opvalt?

Raffles dacht een ogenblik na en antwoordde toen:

— Wij zullen hier in huis zien te blijven en doen alsof wij nog steeds ons onderzoek voortzetten. Dan zal Cromarty denken, dat wij nog niets ontdekt hebben en gerustgesteld zijn.

— Ik ben er niet zeker van! Die mededeling omtrent de kist heeft mevrouw Mac Cornman hevig getroffen, zoals duidelijk te zien was en zij moet beseffen dat de man, die daarin heeft gezeten en die toch blijkbaar niets gestolen heeft, zeer gevaarlijk voor haar en de moordenaar zou kunnen worden, daar hij zeer waarschijnlijk alles moet hebben gezien, of zeker gehoord, wat er in de bibliotheek voorviel.

— Dat is zo en wij zullen haar dan ook in het oog houden.

— Waar zullen wij nu heengaan?

— Het beste is, dat wij ons opnieuw naar de bibliotheek begeven, want vandaar heeft men een goed uitzicht op de tuin en de garage.

De twee mannen begaven zich opnieuw naar het grote vertrek en zetten zich daar op een stoel neer, vanwaar zij de garage strak in het oog hielden.

Op dit ogenblik werd de deur van de bibliotheek geopend en trad Alice Mac Cornman het vertrek binnen.

Zij was zeer bleek en bleef op de drempel staan.

Enige ogenblikken keek zij de beide mannen strak aan en toen plooidde zij met inspanning van alle krachten haar lippen tot een glimlach.

— De heren geven hun onderzoek nog niet op? vroeg zij op beminnelijke toon.

— Voorlopig nog niet, mevrouw, antwoordde Raffles hoffelijk.

— En, heeft uw onderzoek al tot enig resultaat geleid?

— Ik moet eerlijk erkennen, mevrouw dat mijn collega en ik nog even wijs zijn!

— Gij moet mij de opmerking ten goede houden, maar gelooft gij dat gij de zaak spoedig zult oplossen, als gij hier tegenover elkaar rustig op een stoel blijft zitten?

Raffles beet zich op de lippen en had niet aanstonds een antwoord gereed. De vrouw was blijkbaar sluwder dan hij gedacht had en had zeker enig wantrouwen gekoesterd. Maar spoedig had hij zich hersteld.

— Een detective, die deze naam verdient, mevrouw, kan ook wel werken, al zit hij rustig op een stoel, antwoordde hij glimlachend.

— Nu als dat zo is, dan kunt gij ook even goed ergens anders zitten, dunkt mij, hernam de schone vrouw lachend, terwijl haar zwarte ogen fonkelden. Het is bijna één uur. Zou ik u mogen uitnodigen om de lunch met mij te gebruiken?

— De uitnodiging is inderdaad zeer vererend en in een ander geval zou ik haar zonder aarzelen en dankbaar aanvaarden! Maar helaas, onze tijd is beperkt en indien ons onderzoek met een

gunstige uitslag bekrond wordt, keren wij nog hedennacht met de nachttrein naar Londen terug.

— Denkt gij in die korte tijd werkelijk te slagen, mijnheer?

— O, ja, ik ben er zeker van!

De vrouw en de gewaande detective keken elkaar enige seconden strak aan. Blijkbaar trachten zij elkanders gedachten te peilen.

— Er kan in weinige minuten soms veel gebeuren, mevrouw! antwoordde Raffles op eigenaardige toon.

— Hoe bedoelt u dat?

— Zeer eenvoudig mevrouw, men moet zich niet al te spoedig bloot geven.

Alice Mac Cornman was een paar stappen nader gekomen, wierp een snelle blik door het raam en vestigde toen haar zwarte ogen onderzoekend op het gelaat van de man vóór haar.

Het was duidelijk te zien, dat zij zich met geweld tot kalmte trachtte te brengen.

Haar stem klonk bijna opgewekt, toen zij zei:

— U kunt vrijuit met mij spreken, mijnheer. Gij hebt niet met een kind te doen, dat zich aan het schrikken laat maken! Zeg mij ronduit wat uw vermoedens zijn...

— Gij staat er op, mevrouw? Welnu dan, ik koester het vermoeden, dat uw minnaar, Jack Cromarty uw echtgenoot heeft gedood!

Zij slaakte een schorre kreet en beet Raffles toe:

— Dat zult gij u berouwen, mijnheer! Ik ben geen vrouw, die zich ongestraft laat beledigen! Gij moogt dan detective zijn, maar gij hebt het recht niet, een weerloze vrouw op deze wijze in haar goede naam aan te tasten! Ik geloof, dat gij niet eens goed de betekenis van uw woorden begrijpt! Want ge weet zeker wel, waarvan ge mij zoudt beschuldigen?

— Dat weet ik zeer goed, mevrouw — zo niet van medeplichtigheid aan

moord met voorbedachte rade, dan toch aan verzwijging ener misdaad — en dat straft de Engelse wet, naar gij mischien zult weten, bijzonder zwaar.

De schone vrouw liet een schel lachje horen.

— Wel, wel, mijnheer de detective! riep zij uit. En mag men weten, hoe gij dit alles ontdekt hebt?

— Dat moogt gij zeker weten, mevrouw, maar later, nu nog niet!

— En daarmede gelooft ge mij vrees te kunnen aanjagen, daarmede gelooft ge mij misschien een verklaring, een beschuldiging, wat weet ik het, te ontlokken? Als gij het nooit verder brengt in uw vak, mijnheer, dan vrees ik, dat ik u een slechte carrière zal moeten voorstellen.

— Ik geloof, dat gij een weinig opgewonden zijt, mevrouw, zei hij. Wij zullen over deze zaak niet twisten, daar wordt juist gescheld, ik geloof, dat ik weet wie daar zijn. Mijn vriend, zo wendde hij zich tot Brand, ga eens zien of het onze lieve gasten zijn en breng ze aanstonds hierheen! Ik zal intussen deze dame gezelschap houden, want wellicht mocht zij toch eens iets ondernemen, waarvan zij later ongetwijfeld berouw zou hebben.

Brand verliet het vertrek en Raffles en Alice Mac Cornman bleven alleen.

Geen van beiden verroerden zich, zij deden niets dan elkander aankijken.

De schone vrouw scheen in de koele grijze ogen van de man, die tegenover haar stond, haar lot te lezen, hij moest het vreselijke geheim kennen, anders kon nooit die blik in zijn ogen zijn!

Zij dacht vol martelende onzekerheid hier nog over na, toen de deur weer geopend werd en Brand terug kwam, die zes mannen binnen liet.

Daar waren een inspecteur van politie met vier agenten en daar was ook Alex Cairnby, die blijkbaar zoeven op vrije voeten was gesteld en zich aanstonds hierheen had begeven, mischien

met het doel om mevrouw Cornman te troosten...

Hij bleef enigszins verbaasd staan en keek van de een naar de ander. Ook op het gelaat van Raffles was verwondering te lezen toen hij de bibliothecaris daar zo onverwachts zag. Maar Brand hielderde de toestand met enkele woorden op.

— Mijnheer Cairnby heeft de agenten op de stoep hier aangetroffen, collega! zei hij.

— Dat spijt mij eigenlijk zeer, mijnheer, zei Raffles op ernstige toon, terwijl hij zich tot de jongeman wendde, want gij zult getuige moeten zijn van een zeer pijnlijke zaak. Het spijt mij, dat ik u dit niet besparen kan, maar ik ben genoodzaakt, mijnheer de inspecteur van politie, te verzoeken, mevrouw Mac Cornman te arresteren.

— Op welke grond, mijnheer? vroeg de inspecteur.

— Op beschuldiging van medeweten van een moord, geheimhouding van de misdaad en voorspiegeling van valse daadzaken.

Cairnby had een woeste kreet geuit en kwam nu dreigend enige stappen op Raffles toe.

— Wie zijt gij, mijnheer, dat gij zo iets krangzinnigs durft te beweren? Verwijder u aanstonds, als gij niet wilt, dat ik u eigenhandig de deur uitgooi!

Raffles hief, zonder een ogenblik zijn bedaardheid te verliezen, kalmerend zijn hand op en zei rustig:

— Ik zal vergeten, wat gij daar zegt, mijnheer, want ik kan mij zeer goed begrijpen in welk een toestand gij zijt! Maar ik kan daar spoedig verandering in brengen.

— Gij hebt zoeven voor de rechter-commissaris verklaard, dat gij eergister nacht de trap zijt afgedaalde, op het horen van gerucht in de bibliotheekzaal, nietwaar?

De bibliothecaris knikte zwijgend.

— Hebt gij toen niemand gezien? ging Raffles onverbiddeijk voort.

Cairnby deed een stap achteruit, alsof hij met een knots op het hoofd werd geslagen. Zijn blikken vlogen naar Alice Mac Cornman, die bleker dan een lijk onbeweeglijk bij de tafel stond, terwijl alle glans uit haar ogen was geweken. Hij schraapte enige malen zijn keel, scheen naar adem te snakken en toen kwam het er op schorre toon uit:

— Ik, ik heb niets gezien!

Raffles had aanstonds begrepen en ging voort:

— Het is niet mijn zaak, om dit uit te maken. Gij zult echter moeten bedenken, dat gij als getuige zult worden opgeroepen en dan onder ede zult worden gehoord.

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden. Daarop wendde Raffles zich weer tot de inspecteur van politie en vervolgde:

— Ik klaag de chauffeur van dit huis, Jack Cromarty, van moord op James Mac Cornman aan en ik verzoek u hem te arresteren.

— Op welke motieven? vroeg de politiebeambte onverstoort.

— Hij is hier in die noodlottige nacht binnengedrongen, waar deze vrouw hem ontving, op de vensterbank zult gij afdrücken van zijn voeten zien. Mac Cornman heeft hen beiden verrast en daarop heeft de chauffeur hem de hersens ingeslagen met een kandelaar. Hij heeft met een voet in de bloedplas gestaan en ook daarvan kunt gij de indruk met behulp van een vergrootglas op het rode tapijt zien. De man heeft zeldzaam kleine voeten voor een man van zijn postuur en een vergissing is uitgesloten.

De inspecteur scheen een ogenblik na te denken, blijkbaar in twijfel wat hij zou doen. Maar de aanduidingen schenen hem sterk genoeg te zijn, want hij vroeg:

— Bevindt die man zich hier in huis?

— In zijn garage.

— Mag ik er u opmerkzaam op maken, dat men op het politiebureau spreekt van een ledig verzonden kist, waarin boeken hadden moeten zitten en waarin men 'n inbreker vermoed heeft? Rijmt gij dit met de stelling van de moordaanslag uit jaloezie samen?

— Ja, mijnheer, antwoordde Raffles met een zonderlinge glimlach.

— Gij erkent dus, dat er een man in de kist heeft gezeten?

— Dat erken ik, mijnheer, die man was ik zelf!

De indruk, die deze woorden maakte, was onbeschrijfelijk!

Mevrouw Mac Cornman slaakte een kreet als van een gewond dier, terwijl haar kleine vuisten zich balden; de inspecteur liet een kreet van ongeloof en Cairnby een dof gekreun horen, waarin al zijn smart doorklonk en begroef het gelaat in beide handen.

Wat Brand betreft, hij keek Raffles verschrikt en verwonderd aan.

— Mag ik vragen, mijnheer, met welk doel gij dit gedaan hebt? zo richtte de inspecteur zich eindelijk tot Raffles, nadat hij van zijn verbazing gekomen was.

— Heel eenvoudig, mijnheer, een detectivebureau had mij een opdracht gegeven tersluiks in de woning van mijnheer Mac Cornman door te dringen, ten einde mij daar op de hoogte te stellen

van de relaties tussen deze vrouw en de chauffeur. Ik wil u gaarne later de nodige ophelderingen geven, maar ik zou u thans willen verzoeken, geen tijd verloren te laten gaan, maar aanstonds Cromarty te laten arresteren. Ik heb alles gezien en ik sta er voor in, dat hij de moordenaar was.

— Dan mag ik niet langer aarzelen, mijnheer! riep de inspecteur uit. Komt mee mannen!

De inspecteur en zijn mannen volgden de kortste weg, dat wil zeggen, dat zij door het raam vertrokken.

Een kwartier verliep.

Een zonderlinge onrust maakte zich van Raffles en Brand meester.

Wat betekende deze lange afwezigheid? Waarom keerden de agenten niet met hun gevangene terug?

Het zou nog bijna een half uur duren voor zij antwoord kregen op die vraag.

Toen keerden de agenten terug, aangevoerd door de inspecteur en traden het huis door de achterdeur binnen.

De deur ging weer open en de inspecteur trad met samengetrokken wenkbrauwen en duisteren blik het vertrek binnen.

Hij liep regelrecht op Raffles toe en bromde tussen de tanden:

— Wij zijn tien minuten te laat gekomen, mijnheer, de vogel is gevlogen!

HOOFDSTUK VIII

RAFFLES ZET ZIJN STRIKKEN

Het eerste geluid, dat in de kamer gehoord werd, was een zenuwachtig, schel gelach, dat door Alice Mac Cornman werd uitgestoten.

Zij drukte de hand op haar borst en haar gelaat had een boosaardige, zegevierende uitdrukking gekregen.

Raffles had zijn kalmte echter niet verloren en rustig klonk zijn stem:

— Het is jammer, maar alles is nog niet verloren! Waarschijnlijk heeft de moordenaar argwaan gevat en is hij aanstonds op de vlucht gegaan, nadat hij ons bij de garage had bezig gezien.

Hij wendde zich tot Brand en vervolgde op enigszins zachtere toon:

— Dat was de spanning, die ik zo even gevoelde, Charles!

— Maar wat zullen wij nu doen, mijnheer? riep de inspecteur wanhopig uit. Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat wij ter elfder ure gefaald hebben.

— Ik zou maar beginnen met naar alle stations te telefoneren, opdat men daar zorgvuldig de treinen bewaakt!

— Dat zal nutteloos zijn, mijnheer, want hij is met een van de auto's vertrokken en onze stad is zo klein, dat hij haar op dit ogenblik reeds lang achter de rug moet hebben!

— Dan moeten er telegrammen verzonden worden naar alle steden langs de grote straatwegen! ging Raffles voort. Tevens moet er een signalement van de dader worden opgegeven.

— Maar het is ook wel mogelijk, dat hij reeds de haven heeft bereikt en met een motorboot is vertrokken! riep Brand uit.

— Dan moeten ook de havenautoriteiten op de hoogte worden gesteld, vervolgde Raffles onverstoorbaar. Maar ik geloof, dat het beter is al deze dingen niet te bespreken in tegenwoordigheid van deze vrouw, want ik ben er zeker van, dat zij op de hoogte is van de plannen van hare minnaar en hem aanstonds zal waarschuwen, zodra zij onze voornemens kent.

— Gij hebt gelijk, dat zou onvoorzichtig zijn! riep de inspecteur uit. Neem die vrouw in verzekerde bewaring, mannen! zo wendde hij zich tot de agenten.

Twee der politiemannen traden op de schuldige vrouw toe, en legden haar de hand op de schouder.

Zij evenwel schudde die handen met een toornig gebaar af en zei op trotse toon:

— Raak mij niet aan, ik zal niet pogen te vluchten, maar rustig met u mee gaan.

— Het is goed, mevrouw, maar reken er op, dat wij geen consideratie zullen gebruiken bij de eerste poging tot verzet, zei de inspecteur kortaf. Er staat een auto van ons voor de deur en wij zullen al het mogelijke doen, om u aan de nieuwsgierigheid van het publiek te onttrekken.

Raffles had reeds op een elektrische knop naast de deur gedrukt en zei nu tot de binnentredende kamenier:

— Ga eens naar de kamer van je meesteres, meisje en haal daar mantel en hoed en een dichte sluier voor deze dame.

Met een schuwe blik op het gelaat van Alice Mac Cornman sloop de kamenier weg, zonder een woord te spreken.

Zij keerde even later terug met de gevraagde kledingstukken, welke de vrouw snel begon aan te trekken.

Alex Cairnby had nog geen woord gesproken, maar roerloos voor zich uitgestaard.

Maar toen de agenten hun gevangene zouden wegleiden, vloog hij op, trad met vlamme blik op haar toe en riep met trillende stem:

— Ik heb je innig liefgehad, Alice, dat zweer ik. Maar ik voel die liefde nu als een smet op mij. Alles had ik willen dulden en lijden, maar dat je je vergooit hebt aan een man als die Cromarty, een ellendige, ordinaire schurk, dat kan ik je nimmer vergeven. Toch haat ik je niet, ik koester slechts verachting voor je.

De vrouw wankelde achteruit, met gesloten ogen, maar het volgende ogenblik voerden de agenten haar snel weg.

Ook Alec Cairnby verliet het vertrek, met gebogen hoofd en zonder acht te slaan op de anderen.

Raffles en Brand bleven alleen.

De beide vrienden verlieten op hun beurt het huis in de Highstreet en begaven zich naar het kleine hotel.

Zij gebruikten daar een stevige maaltijd en van dat ogenblik af, konden zij niets anders doen dan wachten.

En dat deden zij de gehele middag met groot geduld.

Nu en dan telefoneerden zij naar het hoofdbureau van politie, maar telkens ontvingen zij een ontkenkend antwoord op de vraag of de moordenaar reeds gevat was.

En hoe later het werd, hoe geringer de kans werd, dat men de moordenaar nog zou kunnen vatten.

Wick was een havenstad, en het was zeer goed mogelijk, dat Cromarty naar de haven gevlucht was en zich daar had ingescheept op een gehuurde motorboot.

Hij zal wel goed van geld voorzien zijn door 'n minnares, die blijkbaar van zijn plannen op de hoogte was geweest en haar rol voortreffelijk gespeeld had.

Want het werd Raffles nu duidelijk, dat zij hem in de bibliotheekzaal alleen aan de praat had gehouden met het doel om Cromarty gelegenheid te geven, alles in gereedheid te brengen.

Om zes uur in de middag kwam het eerste bericht binnen:

« Dicht in de buurt van Thurso, eveneens een havenplaats aan de Noordkust van Schotland gelegen, ongeveer 25 mijlen ten Noord-Westen van Wick, hadden politiebeambten een onbeheerde auto midden op een kleine zijweg aangetroffen. »

Dat was omstreeks drie uur in de middag geweest.

Natuurlijk werd er naar alle zijden onderzoek gedaan, maar er moest menig uur verlopen, alvorens het met zekerheid werd vastgesteld, dat deze auto thuis hoorde in de garage van de vermoorde Mac Cornman.

Een chauffeur als Cromarty zou de afstand tussen de beide steden gemak-

kelijk in een half uur hebben kunnen afleggen.

Hij moest dus reeds om een uur of een in de buurt van Thurso geweest zijn.

Men stelde dadelijk een grondig onderzoek in en het werd al spoedig uitgemaakt, dat de moordenaar zich inderdaad in deze kleine havenstad vertoond had, eerst met zijn auto, maar later te voet.

Hij had verschillende inkopen gedaan, zelfs een geheel pak kleren gekocht en hij scheen rijkelijk van geld voorzien te zijn.

Men had hem het laatste aan de haven gezien, waar hij een kleine motorboot had gehuurd, waarmede hij zei, een tochtje op zee te willen maken. Hij had niets anders bij zich gehad dan een zwaar valies.

Ofschoon hij verklaard had, binnen een uur weer terug te zullen zijn, had de verhuurder van de boot hem niet zien verschijnen.

En van dat ogenblik af was het alsof hij door de grond was gezonken.

Het zou zeer moeilijk vallen zijn spoor terug te vinden, want er waren wel honderd gelegenheden voor een kleine boot, om weder ergens te landen, zonder dat men het bijtijds zou bemerken.

Inderdaad, Cromarty had kunnen oversteken naar een van de talrijke Orkney eilanden of naar een der andere grote eilanden, zonder de dozijnen andere, kleine eilandjes te rekenen, die voornamelijk door een vissersbevolking worden bewoond en waar hij gelegenheid te over zou vinden, om met zijn eigen motorboot, of aan boord van een vissersboot naar Noorwegen, Zweden of Denemarken over te steken.

Maar wie stond er voor in, dat hij zijn reis niet westwaarts had gericht en naar de Hybriden was gegaan?

Op het grootste eiland van die groep, Ross geheten, zou hij immers gelegenheid te over vinden, om te landen en

vandaar weer over te steken naar de westkust van Schotland.

Maar hij zou ook naar een der kleinere eilanden van de Hybriden kunnen oversteken en daar zolang blijven te midden der vissersbevolking, onder een of ander voorwendsel, totdat de lucht weer voldoende zuiver was, om naar Engeland te kunnen teruggaan.

En als dit werkelijk het geval was, dan zouden de nasporingen zeer moeilijk worden, want al deze eilandjes liggen geheel buiten de gewone route en als daar iets gebeurt, verneemt men het pas dagen later in de Engelse hoofdstad, wegens het volkomen gemis aan telegraaf en telefoon.

Raffles en Brand hadden dit een ogenblik overdacht en zij begrepen wel, dat de kans om de moordenaar te vinden, nu zeer gering mocht worden geacht.

Zij gebruikten tamelijk stilzwijgend hun diner, maakten een wandeling door de kleine stad, bewonderden de schone omstreken en keerden omstreeks tien uur in de avond weer naar hun hotel terug.

Raffles greep aanstonds naar de telefoon en stelde zich met het hoofdbureau van politie in verbinding.

Men had nog steeds geen bericht van de voortvluchtige moordenaar en de politie begon er reeds aan te wanhopen, dat zij er in zou slagen, zijn spoor terug te vinden.

De havenpolitie van Thurso had met een snelle boot de kust over een groot gedeelte afgezocht, tevergeefs evenwel.

Men hoopte nog, dat binnenkomende schepen wellicht de motorboot hadden ontmoet, waaruit men dan ongeveer haar richting zou kunnen opmaken, maar ook deze verwachting werd beschaamd.

Het was omstreeks elf uur in de avond, toen Raffles hard met de vuist op tafel sloeg, waaraan de twee vrienden in de galgkamer gezeten waren, zodat Brand verschrikt opkeek en uitriep:

— Dat wachten maakt mij nog dol! Wij moeten handelen! Ga mede naar het politiebureau, Charles! Ik zal de hoofdcommissaris een voorstel doen, het enige, waardoor wij misschien weer op het spoor van de moordenaar kunnen komen!

HOOFDSTUK IX

EEN EIGENAARDIGE ZENDING

De hoofd-commissaris ontving de beide gewaande detectieven in een stemming, die verre van rooskleurig was.

Er gebeurde gelukkig in zijn kleine stad zelden iets, dat de gemoederen hevig beroerde en nu er zulk een opzienbarende moord was gepleegd, ontging hem de dader!

Hij nodigde de beide bezoekers uit, plaats te nemen, en keek Raffles vragend aan.

— Mijnheer de commissaris, ik wil u niet lang ophouden en zal daarom maar met de deur in huis vallen, begon Raffles. Het zal zeer moeilijk vallen Jack Cromarty te achterhalen en ik kom u

een middel aan de hand doen, om hem in de val te laten lopen.

— Zoudt gij werkelijk een middel gevonden hebben, mijnheer? Deel het mij dan toch onmiddellijk mede, want mijn positie is zeer onaangenaam, dat verzeker ik u!

— Dat kan ik mij begrijpen, mijnheer, zei Raffles met een fijn glimlachje. Het moet voor u werkelijk een zeer pijnlijke toestand zijn! Maar misschien kunnen wij u helpen.

— Gelooft gij ook niet, dat de rechtbank mevrouw Mac Cornman niet zal kunnen veroordelen, zolang Cromarty niet naast haar terecht staat?

— Dat zal inderdaad zeer moeilijk vallen, mijnheer! Er zijn lang niet voldoende bewijzen. Haar medeplichtigheid zal pas kunnen worden vastgelegd door het verhoor van Cromarty.

— Zou de justitie dan niet beter doen haar maar op vrije voeten te stellen?

— Ik geloof werkelijk niet, dat zij dat doen zal, mijnheer, mompelde hij. De justitie moet immers altijd rekening houden met de mogelijkheid, dat wij Cromarty nog in handen krijgen?

— Dat spreekt van zelf, maar laten wij nu eens aannemen, dat de man over een half jaar nog niet gevonden is. Wat zou de justitie dan doen?

— Ja, dan...! Dan zou zij denkelijk mevrouw Mac Cornman wel laten gaan.

— Welnu, dan stel ik haar voor, om het reeds nu te doen! Ik zal u zeggen, wat mij tot deze vraag bewogen heeft. Men vangt een muis met spek, een vlieg met honing, nietwaar? Welnu, ik wil mevrouw Mac Cornman de rol van het stukje spek laten vervullen! Stel haar op vrije voeten en wat zal zij dan doen? Zij zal als een sluwe vrouw niet aanstonds naar haar minnaar snellen, wiens verblijfplaats zij weet, maar zij zal enige dagen laten voorbijgaan en dan een reis bedenken, die er zo op het eerste gezicht heel onschuldig uitziet, zij zal bijvoorbeeld, de zaken van haar man met

enige zijner pachters willen regelen, zij zal een familielid willen bezoeken in een andere stad, om daar troost te zoeken, maar inderdaad zal zij regelrecht in de armen van haar minnaar snellen.

— Maar wat gij daar zegt is zeer wel mogelijk, mijnheer! Het is een voortreffelijke vondst. Misschien is het niet helemaal in de vorm, maar dat durf ik wel voor mijn rekening nemen! Wij laten haar huis door de politie in het oog houden, wij volgen haar, waar zij gaat of staat en wij nemen beiden gevangen.

— Iets dergelijks wilde ik ook zeggen, mijnheer de commissaris, hernam Raffles kalm, met dit verschil evenwel, dat ik zou willen voorstellen, de zaak van het bespieden aan mij en mijn collega over te laten. Wick is een kleine stad en uw politiebeamten zullen wel aan iedereen bekend zijn. Wij daarentegen kunnen ons voortreffelijk vermommen en ik verzeker u, dat een kat niet geduldiger zou kunnen zijn. Zodra wij iets ontdekt hebben, waarschuwen wij uw mannen en die mogen dan de grote slag slaan!

— Top! Aangenomen! Ik neem uw hulp gaarne aan en ik erken uw bezwaren tegen wat ik zoeven zei! Ik zal onmiddellijk last geven, dat men mevrouw Mac Cornman in vrijheid stelt, natuurlijk na ruggespraak te hebben gehouden met de rechter-commissaris, maar ik ben overtuigd, dat hij ons plan zal billijken, want wij kunnen immers ieder oogenblik die vrouw weer laten arresteren!

Hij nam de telefoon van de haak en nog geen vijf minuten later riep hij zegevierend uit:

— Alles is in orde! Het is nu veel te laat, maar morgenochtend om acht uur zullen de poorten van het Huis van Bewaring wijd voor die vreselijke vrouw worden opgezet.

— Ik dank u mijnheer, hernam Raffles, dan blijft ons niets anders over dan afscheid te nemen. Ons werk begint

morgen om acht uur. Wij zullen u steeds op de hoogte houden, per telefoon of telegraaf en voorts zullen wij ons met een weinig geduld moeten wapenen.

Hierin had Raffles de waarheid gesproken, want er verliepen vijf dagen, zonder dat er iets geschiedde!

Alice Mac Cornman scheen haar minnaar geheel vergeten te hebben! Zij ging weinig uit en dan steeds in diepe rouw met gebogen hoofd, als om de blikken harer medeburgers te ontwijken. Zij ontving niemand en liet voortdurend belet geven, ook aan haar beste vrienden.

Dat alles hadden Raffles en Brand in verschillende vermommingen spoedig genoeg ontdekt.

Zij vervulden hun rol met een geduld, dat boven iedere lof verheven was en ook Henderson was in het complot betrokken, zelfs 's nachts verslapte hun waakzaamheid geen ogenblik. Twee slapen, maar één waakte, en die ene waakte goed.

De allereerste dag reeds was Henderson naar Londen gezonden, om een van Raffles' allersnelste motorboten te gaan halen, met welk vaartuig hij gemakkelijk een snelheid van 80 kilometer kon bereiken.

Weliswaar was er maar plaats in voor vier personen, maar dat was in dit geval voldoende.

Dit vaartuig werd gemeerd in de kleine jachthaven en spoedig genoeg zou het blijken, dat Raffles hier aan goed had gedaan...

Want op de zesde dag reed een grote auto voor het huis in de Highstreet, die met enige grote koffers beladen werd.

Het was pas zes uur in de ochtend, maar Henderson was op post!

Hij telefoneerde in de eerste de beste winkel naar het hotel en bleef toen kalm afwachten in zijn sjoevle plunje van voddensraper, wat er zou gebeuren.

De auto behoefde niet lang te wachten, want spoedig verscheen Alice Mac

Cornman. Zij was in een grijs rijscostuum gekleed en bleef op de stoep enige ogenblikken staan, om een onderzoekende blik om zich heen te werpen.

Blijkbaar gerust gesteld, daalde ze snel de stoeptreden af en nam in de auto plaats.

De chauffeur, een jongeman met een onbetekend gelaat, maakte contact en de wegen reed weg.

Maar Henderson was op zijn qui-vive.

Hij verliet haastig zijn schuilplaats, wenkte een voorbij rijdende huurauto en gaf de chauffeur last de prachtige grote wagen te volgen.

Deze stond pas stil dicht bij de pier van de kleine jachthaven der stad en aanstonds verliet ook Henderson zijn auto en betaalde de chauffeur.

Hij begreep, dat het gewichtige ogenblik was aangebroken.

Hij ging een kleine tabakswinkel binnen, vanwaar hij de auto goed kon zien en zag, terwijl hij zich wat tabak liet geven, hoe de zware koffers werden afgeladen en naar de pier gedragen.

Weer waarschuwde hij Raffles en Brand, die zeker vol spanning op bericht wachtten en daarop verliet hij de winkel weer, zorg dragende, dat hij niet in het oog liep.

De beide koffers waren nu afgeladen en de auto reed langzaam weer weg.

De vrouw in het grijs scheen zeer zenuwachtig te zijn, wierp nogmaals een blik om zich heen en ging toen met snelle schreden naar de aanlegplaats van een tamelijk grote, blijkbaar zeer snelle motorboot, welke gemakkelijk door een persoon bediend kon worden en ongeveer acht personen kan vervoeren.

De koffers waren voor in de boot neergezet, en Alice Mac Cornman nam achter het kleine stuurwiel plaats.

Zij wierp de oude steigerknecht, die het touw losmaakte, een geldstuk toe en het volgende ogenblik stootte de motorboot weg.

Henderson doorleefde nu enige onaangename minuten, want de boot liep geweldig snel, zo merkte hij in zichzelf op, en binnen vijf minuten zou zij uit het gezicht zijn.

Maar op het laatste ogenblik stooft een huurauto in vliegende vaart de kade op.

Henderson begon, achter een kleine goederenloods staande, woedend met beide armen te zwaaien, om de opmerkzaamheid der inzittenden te trekken, waarin hij dadelijk Raffles en Brand had herkend.

Even later ijlden de beide onafscheidelijke vrienden op hem toe en lieten zich met enkele woorden op de hoogte stellen.

Er viel geen tijd te verliezen.

De glijboot werd losgemaakt, nadat de drie mannen zich aan boord hadden begeven en spoedig stooft zij op haar beurt met verbazende snelheid de havenkom uit en de motorboot achterna, die als een kleine stip noch aan de horizon zichtbaar was.

Nu was het zaak, om niet gezien te worden en dit ging gelukkig te gemakkelijker, omdat Alice Mac Cornman alle aandacht moest bepalen bij het besturen van haar boot.

Binnen een half uur was er van de haven van Wick niets meer te zien.

Raffles, die de glijboot bestuurde, zorgde er voor, dat de afstand niet te klein werd.

Het was een gelukkige omstandigheid, dat de motorboot van bruin mahoniehout was en dus duidelijker te zien dan de glijboot, die lichtgrijs was geschilderd en die bovendien vrij wat kleiner was.

Het bleek spoedig, dat de vluchtende motorboot zuidwaarts aanhield en klokslag twaalf uur in de middag kwam zij in het zicht van de badplaats Helmsdale.

En juist op dat ogenblik slaakte Brand, die gewapend met een prisma-

kijker voor in de boot zat, een lichte kreet.

— Een roeiboot riep hij uit. Een roeiboot, die van Helmsdale koers zet naar de motorboot.

Dadelijk versnelde Raffles de vaart van de glijboot zeer aanzienlijk. Binnen vijf minuten had zij de roeiboot bereikt, die zich thans op nauwelijks honderd meter van de motorboot bevond. Bijna tegelijkertijd riepen Raffles en Brand:

— Hij is het! Het is Jack Cromarty!

Maar de moordenaar scheen nu tot het besef te zijn gekomen van het gevaar, dat hem dreigde. Hij trok als een bezetene aan de riemen, maar hij kon zijn noodlot niet meer ontlopen.

De glijboot stormde rakelings langs de boord van de roeiboot, zodat een der riemen meeding, keerde aanstonds om, kwam recht op de roeiboot aan en liep er met zo 'n vaart tegen op, dat de boot kantelde en als het ware middendoor werd gespleten.

Maar nog vóór Cromarty het water had bereikt, had een reusachtige vuist hem in het nekvel gegrepen en hem ondanks zijn tegenspartelen aan boord van de glijboot gehesen.

Dit was het werk geweest van de brave Henderson.

Maar Alice Mac Cornman dacht zich niet zo spoedig over te geven. Zij trachtte eerst te vluchten, maar toen zij zag, dat de glijboot wel driemaal zo hard liep als haar eigen motorboot, liet zij met één hand het stuurwiel los, trok een revolver en vuurde op haar achtervolgers.

Twee kogels vlogen door het boord van de glijboot en de derde suisde rakelings langs het hoofd van Raffles.

De strijd was echter al te ongelijk en nadat zij haar revolver vruchteloos had leeggeschoten, gaf zij blijkbaar de strijd tegen het noodlot op.

Een ogenblik later was de motorboot geënterd en lagen de beide misdadigers stevig gebonden op het dek uitgestrekt.

In de avond van de volgende dag werd een zeer grote withouten kist bezorgd aan 't Hoofdbureau van Politie te Wick.

Vier agenten hadden haar met grote moeite binnengesleept en openden haar nu met hamer en breekijzer in tegenwoordigheid van de hoofdcommissaris aan wie de kist geadresseerd was.

Eindelijk was het deksel verwijderd...

En met een kreet van schrik en verbazing stooft de waardige politiebeambte achteruit, want daar vertoonden zich aan zijn blikken twee personen, die hij maar al te goed kende, Alice Mac Cornman en Jack Cromarty, beiden met een doek om de mond en met touwen zodanig gebonden, dat zich bijna niet konden verroeren.

Tegen een der zijwanden van de kist was een brief met vijf grote zegels bevestigd, eveneens aan de commissaris gericht.

Met bevende hand rukte hij de enveloppe open, ontvouwde de brief en las het volgende:

« Mijnheer de Commissaris,

» Gij zult mij de wijze ten goede houden, waarop ik u de beide misdadigers terug bezorg.

Wij hebben echter in deze zaak reeds zoveel met een kist te doen gehad, dat ik er als het ware toe gebracht werd, deze wijze van verzending te kiezen, vlug, veilig en zindelijk! Ziehier de reden, waarom ik niet persoonlijk mijn opwachting bij u kan komen maken: Ik heb aan boord van het jacht een bedrag van 60.000 pond sterling in goud en bankbiljetten gevonden en ben zo vrij geweest, dit als kleine tegemoetkoming in mijn onkosten te incasseren en bij wijze van aardig souveniertje aan een belangwekkend avontuur. Bovendien ben ik zo vrij geweest de motorboot, welke voor mij van geen nut was, te Helmedale te verkopen en zij heeft mij nog 1200 pond opgebracht. Over het geheel genomen is deze onderneming dus niet geheel onvoordelig voor mij geweest, evenmin trouwens als voor u. Gij hebt de moordenaars, ik heb hun geld. In de hoop, dat gij even tevreden zult zijn als ik, teken ik met gevoelens van ware hoogachting.

Uw Ed. Dw. Dr.
JOHN RAFFLES »

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Revolutie-complot

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Onden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.	38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
2. — De gestolen Dolk.	39. — Vijftig tegen één.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	40. — Iona, de avonturierster.
4. — Het Verwisselde Lijk.	41. — De Kelder des Doods.
5. — Zonderlinge Epidemie.	42. — De onverwachte terugkeer.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	43. — Rode Bill krijgt een lesje.
7. — De Wraak der K. K. K.	44. — De Stem van het Verleden.
8. — Twee Doodsvijanden.	45. — Zwarte Anna.
9. — De Meester herleeft.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	47. — Gevaarlijk spel.
11. — Raffles en Amor.	48. — Het Goud van de Metropolitanbank.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	49. — De Bende van Myra Bonati.
13. — De Broeder van Nicholson.	50. — Merry-Kid de verklikker.
14. — Avontuur in België.	51. — Het Verlaten Slot.
15. — De Moord in Kamer 13.	52. — De Riolen van Parijs.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	53. — Rovers en Verraders.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	54. — Een documentenjacht.
18. — De Strijd om het Geheim.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
19. — Naar het Goudland.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
20. — Bloed en Goud.	57. — Een Misluke Samenzwering.
21. — De buitenste Duisternis.	58. — De Kool des Doods.
22. — De Waanzinnige.	59. — Jacht op Fortuin.
23. — De gestole claim.	60. — De Gouden Wisselbeker.
24. — De bergduivel.	61. — Een Fatale Vrouw.
25. — De Goud-fee.	62. — Een moderne Blauwbaard.
26. — Onrust op Holderness Hall.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
27. — Het Geheime Document.	64. — Een Spaans Drama.
28. — De Redding van « Goudhaar ».	65. — Een merkwaardige diefstal.
29. — « Goudhaar ».	66. — Spoken op Marshy Manor.
30. — De Smokkelkoningin.	67. — Chantage en Hypnose
31. — De Misdaad in de treln.	68. — De Lokstem van het Goud
32. — De Revue-Girl.	69. — Het Geheim van de Boekenkist
33. — Professor Shirley.	
34. — De Kit van Wong Li.	
35. — De Gewaande Radjah.	
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	
37. — De Duivels van de Gele Zee.	

IN VOORBEREIDING :

70. — Het Revolutie Complot

